

ஸ்ரீராமஜெயம்.
அஸ்மத் பரம குருப்பியோன் கமஃ

வீரராகவ விப்பிரக்யான சபையாரால்
மஹாமஹிமை பொருந்திய
ச தி அ னு கு யா ச ரி த் திர ம்
மூலமும் உரையுடன்

ஆரிய க்ஷத்திரியவம்சத்தில் உற்பவித்து 3236
ஸ்ரீரங்கராஜ பட்டர் மாணக்கரான
ஸ்ரீமான் விஜயராகவ ராமாநுஜதாசர் அவர்களால்
நூதன வர்ணமெட்டுகளமைத்து நூதனமாய் பாடியதை
ஸ்ரீமான் கோவிந்தராஜ பண்டிதராலும்
ஸ்ரீமான் ஆஞ்சநேய அய்யா அவர்களாலும்
பரிசோதிக்கப்பட்டு
ஷெ. பாகவதர் பாரியாக்கன்
அரங்கநாயகி அம்மாநாயகம்
இலக்ஷ்மிதேவி அம்மாள் இருவர் முயற்சியால்
தோரில் அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விலை அனா 7.]

1924

[Price As. 7.]

வீரராகவ விப்பிரக்யான சபை,
கெ. 13, தக்கோடி கானபகதூர் தெருவு,
திருவல்லிக்கேணி ஐரோடு, சென்னை.

இதில் இருதாம் வர்ணமெட்டுக்கள் தெரியாவிட்டால் ஷெ. சை
கேட்டு தெரிந்து கொள்ளவும்.

ஆஞ்சநேய அய்யர் சாத்துகவி.

சென்னை மாநகரைச் சேர்ந்த செழித்த திருவல்லிக்கேணியில்
விண்ணவர் புகழும் வீரராகவ விப்பிரக்கியான சபைத்தலைவர்
அண்ணலைப் புகழ்ந்துப்பாட அறிவு மிகுந்த ஞானிற்
உன்னதமாகவே ஸ்ரீ பக்திசார தந்தாகர கீர்த்தனை மனமுருகிப்பாடி
மண்ணுலகம் மகிழும் மஹாபதிவிரதா அநுரூபா மகிமைப்பாடி
நன்னயமாய் விஜயராகவ ராமானுஜ தாசரை நவிலுவோமே.

வசனம்.

பதவி பெறும் பக்திமான்களுக்கு பக்தி அபிவிருத்தியாக ஸ்ரீ பக்திசாரதத்
தொகை கீர்த்தனையும் குடும்ப பாவையர்களுக்கு பந்தாவே நெய்வமாக நினைந்து
பூஜிக்க மனமுண்டாக மஹா மகிமையுண்டான அநுரூபா சரித்திரம் ஸ்திரீ
களுக்கும், இவ்விரண்டு புல்தகங்களும் குடும்பத்தார்களுக்கு கட்டாயமாம் இரு
க்கவேண்டும். அப்படிக்கிருந்து காலையிலே ஓர் ஆவிர்த்தம் கவனித்து வந்தால்
முத்தியடைய யாதொரு தடையும் இல்லையென நம்பவேண்டியது முக்கியம்.

ஐந்தில் இல்லா பக்தி அறுபதிலும் வாராதென பழமொழி போல சிறு
குழந்தை பருவமுள்ள நாமதேவரென்னும் சிறுவன் பக்திக் கிரங்கி அருள்
அமுதுண்டு அனாதைகளை அன்னவருக்கு காக்கிகொடுத்த நாமதேவசரித்திரமும்.

கலைகளைக் கற்றுக் காழகனாகி காலம் கழித்து வந்த காழகன் தனது சதி
மமதா தேவி போதனையில் சிக்கி சிற்றின்பம் வெறுத்து பேரின்பத்துள் புகுந்து
பெரும் பதவியடைந்த துளசிதாஸ் சரித்திரமும்.

முத்தி அடைய நினைந்து பக்தி செய்யத் துணிந்து சக்தியிற் சிறந்து
தொழ பத்தவட்சலர் அருள் சுறத்து கணவனால் கட்டிய கட்டவீழ்ந்து பண்டரி
போக முனைந்து தன்னவி இழைந்து மறுபடி உயிர் பெற்றெழுந்து அனைவ
ருடன் முத்தி பெற்ற சக்துபாய் சரித்திரமும் சிறு தருவன் பதவியை அடை
ந்த தருவன் சரித்திரமும் கருட கர்வபங்க சரித்திரமும்.

கண்ணன் திரு அவதார மகிமை சரித்திரமும் முஹம்மதிய குலத்தில்
உரப்பவித்து மஹத்தான பதவியடைந்த மஹா கபீர்தாஸ் சரித்திரமும் இன்ன
மும் கானாவித சரித்திரமும் தூதனமாகவும் நவீனமாகவும் புது வர்ணமெட்டுகளா
லும் ஸ்ரீமான் விஜயராகவ ராமானுஜ தாஸ் அவர்களால் பாடி உரையுடன் தயா
ரா யிருக்கின்றன. பொருளுதவி யில்லாமல் புண்ணியவான்கள்
முயற்சியால் வெளிவருமோ.

ஸ்ரீமான் கோவிந்தராஜுபண்டித ரவர்களால் பாடிய

சா த் து க் க வி

பூதலத்தோர்கள் புகழ்கொண்டோங்கும் திவ்விய

பாதகமில்லா பதிவிரதா அனுரூபாவை மேதினியில் பாடி

மாநர்களுக் கறிவுண்டாகவே வேதவிதிப்படி

விஜயராகவ ராமாநுஜ நாதரவர்களால்

நூதனமாகப் பாடிடவே காதலாய்புகழ்ந்துபாடி நற்கதிபெறலாகும் தாமே.

நூ ல் மு றை

புவநத்தில் புருஷ ஜன்மம் வாய்ந்த புண்ணியவான்களான அறிவுடையவர் களுக்காக பத்திசெய்து முக்திபெற சாதகமாய் இருக்கின்ற ஸ்ரீ பக்திசார ரத்தைக ளீர்த்தனை நூதனமாயும் நூதன வர்ணமெட்டுகளுடன் புதிதாய் ஸ்ரீமான் விஜயராகவ ராமாநுஜ நாதரவர்களால் பாடி அச்சிட்டு தயாராக இருக் கின்றது இத்தகைய புஸ்தகத்தை ஒவ்வொருவரும் வாங்கி படித்து அதினுட் இருக்கும் சாரத்தை மனதிற்குள் வாங்கி பரமானந்த மடைவீர்களென்று நம்புகின் றோம் இதன் விலை புத்தகம் ஒன்றுக்கு 0-3-0 அணுவாகும் ஒரு டெஜன் புத்த கம் வாங்குபவர்களுக்கு 2-0-0 ரூபாய்க்கு கொடுக்கப்படும்.

தவிர நமது பெண்மணிமார்கள் சமுசார பந்தத்தில் கற்பின் மகிமையைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய விஷயங்களும் தம் தம் பதிமார்களிடத்து நடந்துக் கொள்ள வேண்டிய விஷயங்களையும் நன்னடக்கையும் மேலான பதவியையும் அடையச்செய்யும் மார்க்கமாகிய மகா மகிமையையும் கீர்த்தியையும் மேலான பதவியையும் அடைந்த சதி அனுரூபாச் சரித்திரம் இப்போது வெகு எளிய நடையில் மூலமும் உறையுமாக மஹா பருசத்தி நிமிசாம்பாதேவி வரப்பிறசாதத் தில் உண்டாகி ஆரிய கூத்திரிய வம்சத்தில் உற்பவித்து பரத்துவாஜ கோத்திர மும் காலஞ்சென்ற தா. மா. வீரசாமிநுஜ் அருந்தவ புதல்வனாயும் ஸ்ரீமான் ஸ்ரீ ரங்கராஜ பட்டர் பிரதம மாணக்கராகிய (ஸ்ரீமான் விஜயராகவ ராமாநுஜ நாதரவர்களால்) மேற்கூறிய சரித்திரங்களும் கீர்த்தனையும் பாடி வெளிவந்திருக் கின்றது.

மகாமகிம பொருந்திய சதி அனுரூபா புத்தகம் ஒன்றுக்கு விலை அணு 0-7-0

1 டஜன் புத்தகங்களின் விலை ரூபாய் 5—0—0.

தபால் சார்ஜ் பிரத்யேகம்.—(Postage Extra.)

ஸ்ரீராமஜெயம்.

அஸ்மத் ப்ரம்ம குருப்பியோநமாஃ

மஹா மஹிமை பொருந்திய சதி அனுகூயா சரித்திரம்.

(மூலமும் உரையும்)

விருத்தம்.

பார்புகழும் பத்தினிமார்களிர் சிறந்த
கார்குழலாள் கன்னி அனுகூயா கதையை
சீர்பெற நாமல்லோரும்பாடி சிரம்வணங்கி
பேர்பெரும் பெருமாளே பாடுவோம் பேருலகே.

டோமரி.

சாவித்திரியொடு தமயந்தி
சார்ந்த ஜெயப்பரதமை
சம்மரண சந்திரமதி
சகலராஜ பத்தினியும்
தாழ்வில்லா நளாக்கினி
தய்யல் அருந்ததி
தாவி யக்குருபி
தரணியில் அனுகூயா
காடிய நாயனார் பத்தினி
நவிலும் பத்மாவதி
நரஸ்ரீசுனிர் கோடானகோடி
தேடினாள் தேவிகளிர்
தெருவை அநேகம்பேரிர்
திரமையையென் நாவினால்
யாதென யுரைப்பேன்.

கடவுள் வணக்கம்.

இராகம் - காட்டை.

தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

அருள்புரியவா அனுகூயாபாட

(அ)

அநுபல்லவி.

இருளைப்போக்கி

சுடேரிக் கொண்டாட

(அ)

சரணம்.

அஞ்ஞானமெல்லாம்

அத்தனையும் போக்கி

அபயமென்கின்ற

குறைகளை நீக்கி

(அ)

ஆதாரம் வேரில்லையென

அடியிணைபணிந்தேனே -

பாதார மகிமையை

பாரில் யொன்றறியேனே -

(அ)

ஆசையாய் நினைந்தேன்

அடி யிணைப்பணிந்தேன் -

பாசன் வீஜயராகவதாசன்

பாடவே துணிந்தேன்

(அ)

டோறு.

யமுனா கிருஷ்ண-கோதாவரி துங்கபத்திரா

சுமமான பஹிரதிபவானி-

சரயூநதி-கொள்ளடம் காவேரி

வசனம்.

இத்தகைய ஜீவநதிகளில் கங்கா ஸ்நானம் செய்து வருபவரின் முன் ஜென்மந்திரத்திற் செய்த பாபங்கள் அனைத்தும் கசித்து போகுமென சகலமான சாஸ்திரங்களிலும் விதித்திருக்கிறபடியால் சகல மானிடர்களும் யமுனா, கிருஷ்ணா, கோதாவரி, துங்கபத்திரா, பஹிரதி, பவானி, சரயூநதி, அயிராவதி, சாஸ்வதி, கயா, காவேரி, கொள்ளடம், வைகை, தாமரபரணி, ஆகிய இந்த ஜீவநதிகளில் விதிப்படி நீராடி வந்தமையால் அவரவர்கள் செய்த பாபங்கள் கசிந்து புனிதராணர்கள் அப்பாபத்துக்கு வேறு போக வழியில்லா

மையால் காரணமான யிந்த கங்கா தேவியை சுற்றிக் கொள்ளவே; இதற்கு கங்கை சகியாதவளாய் துடித்து துடித்து யேங்கி பெருமூச் செறிந்து சகிக்ககூடாமல் சற்று ஆலோசித்த பிறகு நமக்கு மேலான தேவதைகள் யிருக்க அவர்களில் பிர்ம்ம லோகம் சென்று நம்மைப் போல பெண்ணுருவம் தரித்த பிர்மதேவரின் பத்தினியாகிய பேதமை குணமுடைய சாஸ்வதி சமூகம் சென்று நம்மைசூழ்ந்த கர்மவினைக்கீர் அகற்றிக் கொள்ளுவோமென நினைத்து/பிர்ம்மலோகம் வந்து அவ்வம்மணியை தரிசித்து அடியற்ற மரம்போலே திருவடி சமலங்களில் விழுந்து கூறுவாளாயினள்.

த ரு வு.

இராகம் - முகாரி

தாளம் - ருபகம்.

பல்லவி.

சகிக்க போமோ யென்னுவிப் பாபம் (ச)

அனுபல்லவி.

பகைத்தாலும் விடா பாக்கியத்து கென்செய்வேன். (ச)

சரணம்.

பூமியில் பெண்ணை பிறந்தேனே
புண்ணியம் யாவும் துறந்தேனே
காமிகள் கர்மம் கைகொண்டேனே
இக் காலம் வேண்டேனே
கரைக்காணு துன்பம் பூண்டேனே
விருதா வானேனே
விஜயராகவ தாசன்யெனக் கூறாமல், (ச)

வசனம்.

அம்மணி உன்னைவிட யாருயில்லை யென காலில்பணிந்த-கங்கையைப் பார்த்து கலைவாணி அதிக-கருணையோடு பரமன் முடியிற்றாங்கிய கங்கையே யெனது ஒருவளால் யிந்தபாபத்தை போக்க வல்லவளா உன்னைப்பார்க்கச்சிக்கவில்லையே. என்னால் கூடுமான சகாயம், கயிலைக்கு காணும்வருகிறேன். பார்வதி தேவிக்கு யிதைக் கூறுவோம் யென, அதைக்கேட்ட கங்கை சகியாமல் கூறுவாள்.

டோறு.

யெங்கு சென்றாலும்

யெனைவிட வில்லை

யேதுசெய்வேன் யிதற்கு நான்

சங்கை யில்லாமல் வந்தேன்

சரஸ்வதி தேவியே சாற்றுவாய யிதற்குதான்

வசனம்.

கங்கையும் கலைவானியும் ஒன்று சேர்ந்து கைலங்கிரிக்குவந்து கண்களிற்
தாரை தாரையாய் நீர்வடிய கதரிக் கங்கைக் கூறுவாளாயினான்.

சாமிநான் மறவேன் யென்ற வர்ணமெட்டே

இராகம் - தோடி

தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

அம்பா அருள்கண்பார் - ஜெக

தாம்பா அருள்கண்பார்

(அ)

அநுபல்லவி.

ஆகிசத்தியே சித்தியே

நத்திகே னுன்னையே

(அ)

சரணம்.

கைலையில் வாழும் கர்ப்பகவல்லியே

காமாஷியே யென்கதிதன்னை சொல்லியே

மெய்யாக வருந்தும் மோகனவல்லியே

மேலாக யுனைக்கோரினேன்

மாளாத்துயர்தனை - தீரும்

(அ)

சுஜனரைப்போல சுந்தரியே நான் தொழுதேன்

சோர்ந்து வந்தக் குறையை

சொல்ல மிக துணிந்தேன்

விஜயராகவதாசன் பாடவே அறிந்தேன்

வீரி சூவி நீலி கபாலபானு க்ருபாகரி

(அ)

வசனம்.

ஆதிபரா சக்தியாகிய அம்மையே! அடியேனைச் சூழ்ந்து கொண்டு விடாமல் தொடர்ந்து-வருகின்ற அநாதியாகிய இப்பாப கர்மமத்தைப்பார், விதைதொலைக்க உம்மால்தான் ஆகவேண்டுமென்காலில் விழுங்கங்கையைப்பார்த்து பார்வதாதேவி சற்று ஆலோசித்து கூறுவளாயினான். மூன்று லோகங்களிலும் சிறந்த கங்காதேவியே யெங்கள் இருவரால் ஒன்றும் இயலாது நாம் மூவரும் ஒன்று கலந்தாலயெந்த காரியமும் கைக்கூடும். யானும்கூட வருகிறேன். வைகுண்டம் செல்லுவோம் வாருமென மூவரும் கமலவல்லியை கண்டு கங்கை கூறுவான்.

த ரு வு.

இராகம் - ஸஹாரா

தாளம் - ருபகம்.

மாளாத்துயர் மிகுந்து
கோளப்பாபம் சுரந்து
மாதவி யிங்குவந்தேனே
மிக னொந்தேனே

(மா)

கோலாகாலமான மீளாவல் வினையது
கூடவே வருகின்றதே
மேலாகயுன்னைக்கோரி
மெலிந்து யும்மிடம் வந்தேன்
வாளான வல்வினையைபோக்கி
வரமருள வேணுமே

(மா)

ஆசையுடன் வந்துன் அடியைப் பணிந்தேனம்மா
அலைய செய்யாதே அம்மாய்தோபாரம்மா
தாசன் விஜயராகவன் வினையைத்தீர்க்க
தருணமிதேயம்மா தடவு செய்வாய் அம்மா

(மா)

வசனம்.

யாவரும் கலந்து மஹா லக்ஷ்மியிடம் வந்து பெண்படும் குறையை கூறி
நிற்கையில் மூன்று தேவிகளும் ஒன்று சேர்ந்து யோசித்து இந்த மஹா பாபத்
தை போக்க நமது பதிகளாகிய மூன்று மும்மூர்த்திகளிடம் சொல்லி யோசிக்க
வேண்டியதே ஒழிய நம்மால் இயலாது. சில காலத்துக்குள்ளாக உமது வினையை
யகற்றுவோம், யிது சமயமல்ல வெனவே அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்ட கங்கை
சற்றுகேரம் சகியாதயிந்த கோரத்தை நெடுநாள் வரைக்கும் யெப்படி சகிக்க கடும்
நாம் யெங்கும் பரவியிருக்கிறபடியாலல்லவோ பாபம் அதிகரிக்கிறதென கோபம்
பிறந்து,

டோரு.

அங்கமெல்லாம் பொங்கிய கோபத்தால்
யெங்கும் கங்கையில்லாமல் செய்தாள்
நங்கையானவள் நாயகனுக்கு ஜலம் தேடி
நாடியே அடவி திரிந்தாள்.

வசனம்.

மூன்று லோகங்களிலும் வசிக்கும் பிராணிகள் ஜலமில்லாமல் தலிப்பதை
திரிலோக சஞ்சாரி யாகிய நாரத பகவான் தண்ணீரில்லாமல் சகல ஆன்மாக்களும்
தலிப்பதை கண்ணுற்றவரும் கங்காதேவி முன்தோன்ற கங்கை நாரதரைப்பார்த்து

வலம்வந்து பணிந்து தன் குறையைகூற அதைக்கேட்ட முனிவர் சற்று அலோ
சித்து பரமன் முடியிலும் யுலகமெங்கும் பிரசித்திபெற்ற கங்கையே உனது குறை
யெனக்கு தெரியும் ஆனால் அதற்கு ஓர் உபாயமுள்ளது அது யென்னவெனில்

டோரு.

அத்திரி மஹாமுனி யென்றெருவர்
அடலியில் வாழ் - மஹா தபசி
பத்திதினியான அநுசூயாவென்னும்
பாவையைக் கூடி வாழ்ந்திருப்பார்.

வசனம்.

கங்கையே இதற்கு நேர் நெடுந் தூரத்தில் ஓர் நந்தவனத்தில் ஒரு ஆசிரமம்
உண்டு அதில் அத்திரி ரிஷி வசிப்பார். அவர்தேவி அநுசூயாவென்னும் மங்கை
புருடனாதெய்வமாய் நீனைந்து பூஜிக்கதக்க மகிமையுண்டானவள் அங்கு சென்று
யுனதுகுறையை கூறினால் யிடர் நீங்குமென அதைக்கேட்ட கங்கை சொல்லுவா
ளானாள்.

காவடிச் சிந்து.

பூரீராம பூரீ பரம மாதவா என்ற வர்ணமெட்டு.

அயனும், மாலும் அரகார் தேவியாள்
ஆகாதகாரியம் நரராலெப்படி முடியும்
நாரதா நறனாலெப்படி முடியும்
பயன்படுமோ பலம்வருமோ நயமுண்டாமோ நாரதா சொல்.

வசனம்.

நாரத முனிவரே தெய்வலோக வாசிகளாகிய மூன்று தேவ தேவிகளிடம்
போய் யெனது குறையைசொல்லியும் முடியாமல் விட்டது. அதனால் யெனக்கு
கோபம்பிறந்துகங்கை யெங்கு மில்லாமல் செய்தேன். இப்படியிருக்க ரிஷிபத்தி
னியாகிய நறஸ்திரியால் இந்த பெரிய காரியம் முடியும் என்றது மிகக் வியப்பத்
தகுந்ததாகும். அதற்கு நாரதர்கூருவாரானார்.

வேடி - காவடிச் சிந்து.

நாரதர்.

உத்தமிகள் மகத்துவம்
உலகெல்லாம் சொல்லுமே
உகந்துநீ அறியவேண்டுமே கங்கையே
உகந்துநீ அறிய வேண்டுமே
சித்தமுடன் நத்திசென்றால் அத்தனையும் உத்தமமேயாகும்.

வசனம்.

கங்காதேவியே விடாமுயர்ச்சி மெய்வருந்த கூலிதரும் யென்னும் பழய மொழிபோல நீ அங்குசென்று அவ்வம்மணியை தரிசித்தால் யுனதுகஷ்டம் யாவும் அனைத்து தீருமென கங்கையும் முனிவாக்கியம் பழுது படாதென நம்பி ஆண்ணியம் வந்து தேடமுயன்றாள் அத்தருணம் அத்திரிமுனிவருக்கு தாகம் அதிகறித்தபடியால் சதியாகிய அனுசூயாவை அழைத்து தாகமாகுதென யுரைக்க யுடனே பாத்திரமேந்தி நதிகள் மலைகளை ஜ்-ஹீன ஆறுகள் கானாறுகள் குளங்கள் குட்டைகள் கிணறுகள் முதலிய இடங்களில் தேடி வருகையில் கங்கையானவள் மஹாவடிவம் பொருந்திய முகத்தைப்பார்த்து நாரதர் கூறிய அம்மணி யிவர்கள் தானேவென கூருவாள்.

தருவு.

இராகம் - தேசிகத்தோடி.

தாளம் - அடத்தாளம்.

கங்கைசொல்.

ஆரம்மா நீர்யிந்த அடவியில் திரிவதேன்
பேரென்ன ஊரென்ன பிரியமாய் சொல்லத்தான்

அனுசூயாசொல்.

பார்ப்புகழும் அத்திரி நிஷிபாரியான் நான்தான்
பாவை யென்பேரோ அனு சூயாதான்.

கங்கை.

ஆசீர்மம்விட்டு அலைகுவதேனே
அடியாளின் குறைச்சொல்லி அடுத்தேனே நானே.

அனுசூயா.

ஜலம் தேடி அடவியில் திரிகுரேன் நான்தான்
(நாதன் நலம்செய்ய நாயகர் தாகவிடா' திர்க்கதான்?)

கங்கை - வசனம்.

கற்பிர் சிறந்து கனவடிவம் பூண்டு கர்ப்பக விருகூத்துக்கு சமானமான கன்னியே அனுசூயா தேவியே யென்ஆவியே நானே யுலகமெங்கும் நிறைந்த கங்கையாகும் யென்மனம் குழம்பிய கோபத்தால் அங்கமெல்லாம் குறிகி அடக்கி யெங்கும் ஜலமில்லாமல்ச் செய்தேன் அது யாதுகாரணம் மெனிலோ உலக் வாசிகள் பாபம் என்னை சூழ்ந்தமையால் யெனது குறையை தேவதேவிகளிடம் சொல்லியும் தீரவில்லை அந்த கோபத்தால் யெங்கும் ஜலமில்லாமல் செய்தேன் ஆகையால் நான்கள் கூயித்து யெனைச் சூழ்ந்த பாபகரத்தைப் போக்கி யென

தாவியைத் தரிக்க செய்யுமென யிருதிருவடியில் வீழ்ந்து தாழ்ந்து யெழுந்து
நின்றான்.

அனுகுயா - வசனம்.

அம்மணி கங்காதேவி யுன்னுடைய அனுக்கிரகத்தால் பூலோகம் நிறைந்து
குழ்ந்து பெருகிய படியால் தேவர் மூவர் யாவரும்மாகிய பூலோகத்தார்கள் யாங்
களும் தாகவிடாய் திருதலும் குளித்தலும் யெந்த விஷயங்களிலும் அசுத்தங்
களைப் போக்கி பரிசுத்த வாசிகளாகி யிதுகளையாவும் யும்மால் ஆகவேண்டிய
காரணமாகவிரூக்க நானே கேவலம் நரபுத்ரி யெனது மனனே தபசி யெங்கள்
மேல் யேதேனும் குற்றமுனதோ அப்படிச் சிரிக்கினும் யுமது திருவடிக்கு
கோடி நமஸ்காரம் அம்மணி ஜலமுண்டாக்கி யெனது நாயகர் தாகவிடாவைத்
தீர்த்து யாட்கொள்ள வேண்டுமென வணங்க.

கங்கை - வசனம்.

மானாத்துயரைக்கும் மங்கையரே யுமது திருமுகத்தை கண்டதே யெத்
துயர் நீங்குமென நாதர் யுரைத்தவாறு உண்மையே.

யெனை சுற்றி சுற்றிவதைக்கும் பாப கர்மத்தைப்பார் யிந்த உபத்திரவத்தால்
யென்மனம் ஒன்றும் தோன்றாமல் யிருக்கின்றது. யிதர்க்கு ஓர் வழியுண்டாக்க
கடவதென துதித்து நின்றான்.

அனுகுயா - வசனம்.

அம்மணி பதியிருக்க பாவைக்கேதேனும் அதிகாரமுள்ளதோ, வென பதியி
டம் கங்கையைக் காட்டி ஆதியோடுப் புகல் அதற்கு முனிவர் யிப்பாபத்தை
திர்க்க முயலுவாயென ஆக்கியாபிக்க யுடனே அருவை அதிக பய பத்தியோடு
ஆனன் அடியிற்பணிந்து யெனது மனனேநோ குற்றமற்றவரையும் தெய்வபக்தி
யுடையவரையும் நான் அவர் திருவடியை மறவாமல் துதிப்பவளாயும் கெர்வமற்றவ
ளாயும் விருக்கும் பகூத்தில் யெங்களை நத்திய கங்காதேவியைப்பற்றிய பாபம்
நசிந்து போகக்கடவதென ஜபித்தான். உடனே நாவியிவருந்து ஓர் தீ யுண்டாகி
அப்பாபத்தை சுட்டெரித்தன கங்கைசுமந்தபாரம்நீங்கி ஆனந்தவாரில் மூழ்கி
உற்சாகம் பிறந்து கங்கை யெங்கும்பாய்ந்து பாலியபோது ஓடைஓடையாய்ப்பாய
அத்திரிமுனிவரும் அநுகுயாவும் நீருடிவிடாத்திர்தார்கள் கங்கையம்மான் மாளாத்
துயர் நீங்கமகிமையிருக்கிறதென திருவடியிற்பணிந்து மறைந்தான் இதுகளனைத்
தும் பார்த்திருந்த நாதர் தாளாதவராய்

டோறு.

கடந்ததைச்சொல்ல நாதரவரும்
நாடியே தெய்வலோகம்சென்றார்
கடந்தஞானி அத்திரிநிவடிக்கன்னிகை பெருமை
கனமாய் மூவரு கெடுத்தவைப்பார்

வசனம்.

தேவலோக தேவதேவியர்களே ! புதுமையொன்றுள்ளது, நாலோகவாசியாகிய நரஸ்ரீ உண்மை நடையும் சாந்தமும் தெய்வீகமும் யென்னவென்று சொல்லுவேன். கேளுங்கள்.

சங்கல்ப மேட்டிதோ மனசா வென்ற வர்ணமெட்டே.

தரு.

பல்லலி.

மகிமை என்ன வென்றுரைப்பேன்

மாதனுருயா மஹா பதிவிரதையின்

(ம)

அனுபல்லலி.

அகிலாண்டமும் யாவருலுமான்

அகத்தினையுடைய ஆனனை மீறுகிருந்த

(ம)

சரணம்.

சகல லோகவாசி சர்வேஸ்வராலும்

சத்தர்மமா 'சதிபதி பூஜை கீமலம்

புகழொண்பூவை புருடனைத் தெய்வம் போலும்

இகமதி கங்கையின் இடர் தீர்த்ததாலும்

(ம)

நாரதர் வசனம்.

மஹா தெய்வீகம் பொருத்திய தேவதேவியர்களே பூலோகவாசிகளிற் சிறந்த தபசி அத்திரிரிவதியின் சதி அனுருயாவின் மகிமையை யென்னவினால் நான் சொல்லமுடியாது. ஆயினும் கூறுகிறேன் இந்த உலகமெங்கும் பாய்ந்து சுக முண்டாக்கும் கங்காதேவிக்கு சூழ்ந்த பாபத்தை போக்க உங்களால் முடியாமற் போகவே அன்னவளுக்கு கோபம்பிறந்து யெங்கும் ஜலமில்லாமல் செய்ய உலக மெங்கும் தவித்தன. அத்தருணம் அனுருயாவால் பாபம்தீர்த்து யெங்கும் நீர்பரவி பாய்ந்தன அந்த மகிமையும் சாந்தமும் உங்களுக்கும் யெந்த தேவர்களுக்கும் வரா தென.

இராகம் - இந்துஸ்தானி தேசிகதோடி.

தாளம் - ருபகம்.

பாலனை யென்ற வர்ணமெட்டே.

சரஸ்வதி தரு.

நாரதாயிது நடந்ததுண்மையா

காட்டினில் நரஸ்ரீ நாயகன் சொர்ப்படி நாடியே நடந்தானா

பாரினில் பாலை பத்தானை தெய்வமாய்

பணிந்து வந்தானா.

வசனம்.

நாடிகளுக்கு இவ்வளவு ஞானமும் பிடிவாதமும் யிருக்குமா, மரிகையில் அகப்பட்டவர்களாயிற்றே.

நாரதர் கூறும்.

பிரம்மன் தேவியே பிரபஞ்ச ஆவியே
கரத்தில் யேமெயெழுந்தாணி கல்வியால்
கணவனைப் பழித்தாயே அந்த
சுடினமான கருத்தால் கங்கையை கார்க்க கூடலையே.

வசனம்.

இப்பிரபஞ்சம் யாவும் சிருஷ்டிகர்த்தா பாரியான் உனது கல்வியுலகம் பரவியிருந்தும் மண்ணினமதியாமல் தன்னினத்தான் கங்கையை கார்க்க முடியாமல் போனதென கூட பார்வதிக்கு கோபம் பிறந்து.

ஐடி பார்வதி.

காட்டில் வசித்து கந்தமூலம் புசிக்கும்
நாட்டுமங்கை நாயகனை நம்பி
நடக்கும்வகை யேது கையை
நீட்டி நீட்டி நீனைந்து புகழ்த்தகாது.

வசனம்.

நாரதர் காட்டில் வசித்து கந்தமூலம் புசித்து யிருக்களைப்போல அலை யும் நாபுரியிக்கு பருந்து அரியுக்குணமும் உள்ளதோவென

ஐடி நாரதர்.

தர்ப்பரணமீரி தக்கன் வேள்வியிற் சென்றாயே அம்மணி
தாளாக்கோபம் மூண்டாயே தணலில்வீழ்ந்து மாண்டாயே
அற்புதமாக அரநாயெழுப்ப ஆவிதரித்தாயே அதனாலே
மேலான பதிவிரதா தர்மம் ஒழித்தாயே.

வசனம்.

அம்மணி உனது பதியின் வாக்கைமீரி தக்கன் யாகத்துக்கு சென்று தம்மை மதிக்கவில்லையென யாகத்தில் குதித்து மரிக்கவில்லையா, சிவபெருமான் யெழுப்ப இடதுபாகம் அடையவில்லையா, அதனால் கங்கையை கார்க்க முடிய வில்லையென.

ஐடி-லக்ஷ்மி தரு.

நாடியே நாரைப்புகழ்ந்த நாரதானே
கங்கையால் - விதானதென் நெண்ணுதே யென்றானும்
ஒடியேறி யிங்குவந்து
சொன்னதுவும் மேலோ.

வசனம்.

நாரதா, நரஸூரிகள் அர்ப்பசுகத்துக்கு ஆசித்து விடுவாரே தவிர மேலான பதவியை ஆசிக்க ஞானமில்லாதவர்கள். அதிலும் தெய்வங்களாகிய யெங்கள் பதிகள் மூவரில் ஒருவர் கடாசு மிருந்தாலே ஒழிய, இல்லாவிட்டால் இந்த மகத்துவம் வறுதென - புகல.

ஹே-நாரதர் தரு.

சீதாவாய் பிறந்து பூரீராமர்மொழி

மீரவில்லையா அந்த

வாதாலல்லோ ராவணன் கொண்டுபோய்

சிறையாக்க வில்லையா

போதாதா இந்த பங்கம் வந்தது

புவியினில் புத்தியில்லையா.

வசனம்.

லட்சுமி கடாசு மில்லாதவர்கள் சுத்த தரித்திர மூடையவர்களென்றும் உனது கிருபை யில்லாமல் புவியில் யிருந்தால் அபலரென்றும் யிருக்க அம்மணி சீதையாய் அவதரித்தபோது உனதுபதியாகிய ராமபத்திரர் பிதர்வாக்கியம் பரிபாலித்து தண்டகாரணயம் செல்லுகையில் உன்னை அயோத்தியில் யிருக்கும்படி சொன்னதை மருத்து கூடசென்றறினால் உன்னை ராவணன் சிறையாக்க வில்லையா இந்த அவசரம் யிருந்தபடியால் கங்கையின் பாபத்தை போக்க முடியவில்லையென மூவர்கள் குற்றங்களை விரித்து காட்டியதை மூவருக்கும் அநுகூயாவாலல்லவா இந்த அவமானம் நேர்ந்ததென பொருமை அதிகரித்து எந்தவிதமும் பங்கபடுத்த வேண்டுமென தீர்மானித்தார்கள். கைலையில் வசிக்கும் நந்திதேவரை அழைத்து ஐங்கான் அணியும் அறவமான ஒன்றைக்கொண்டு அநுகூயா கணவனுக்கு கால்பிடிக்கும்சமயம் ஆரவத்தை கீழே விடுத்தால் சாசாவென் அன்னவள் கண்டத்தில் செல்லும் உடல் கூசியெழுந்து விடுவாள் அப்போது அன்னவள் பதிவிரதாமகிமைஅகன்றுவிடும் யென நந்தியை அனுப்ப சமயம் பார்த்து நந்தி ஆரவத்தைவிட கழுத்தில் சுற்றிக் கொள்ளவே உடல்கூசி தனது மகிமையாலுற்று நோக்கும்சமயம் தேவரூபநேர்த்த இதை யெப்படியெனயோசித்து பங்கம்வருமென நடுங்கி கணவர்கழலடியை தியானித்த மாதிரத்தில் புட்பஹாரமாய்விடவே மாறாமல்கால்பிடிக்கும் சமயம் அத்திரிமுனிவர் விழிக்க கழுத்தில் புட்பஹாரத்தைக்கண்டு கூறுவார்.

அத்திரிஷி தரு.

நின்னு நம்மிநானு சதாயென்ற வர்ணமெட்டு.

இராகம் - பைரவி

தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

கண்டத்திலென்ன பெருமலை

கவையுண்டாகும் வேளை

(க்)

அனுபல்லவி.

அண்டர்கள் தேவரும்
அதிபதிகளானாலும்
கண்டிக்கொண்டு நான்
கதரும்படி ஜபிப்பேன்

(க)

சுரணம்.

இந்திரன் அக்விமேல் ஆசைமிசுந்து
இரவினில் வந்தப்போது
சிந்தையில் அனேகம் சந்தேகம் வந்தபோது
நிந்தை யில்லாமல்
நீ யகற்றுவாய் இப்போது

(க)

அஞ்சுவதேனோ யிது
அடாத காரியம்தானே
மிஞ்சினால் மானமும்போம்
கீளாது சொன்னேன் யினி
வஞ்சனையேன் விஜய ருகவதாசர்முன்
ஒடிவந்து யுரைக்க முன்னே பெண்ணே.

(க)

வசனம்.

கர்ப்பிர் சிரந்த கண்ணெபெண்ணே இக்கானகத்திர் கண்ணிலும் யெண்ணி
லும் காணு மல்லிகைமலரால் வுச்சிதமாய்கோர்த்துயிப்பூமாலையை எவர்கள் யுனது
மார்ப்பில் தரித்தார்கள் அல்லது நீயே யிச்சித்து தரித்துக் கொண்டனையா வானுல
கோர் வேருயெண்ணம் கொண்டு தரித்தாரு யிதின்யுண்மையை யுரைப்பாயாக.

அனுசூயா தரு.

இராகம் - ஆரபி

தாளம் - ருபகம்.

பல்லவி.

நாதா யுண்மையை நவிலுவேன் நானோ
வதாகிலும் பிழையிதாமோ.

(கா)

அனுபல்லவி.

மாதாமர்கள் மூவரென்றாய்
மர்மமாய் யிப்பாம்பை
மார்பில்விடச் செய்ததை.

(கா)

சுரணம்.

மலையென யுன்மனதில் யெண்ணினீர்
மாயமதை கி மகிழ்வாய்பதி யினி

மேலே கழட்டி யெரியப் போரேன்
மொழியா பழியா பாம்பா
அழியாமல் அதோ போகுதுபார்.

(கா)

பேருலகில் பெண்கள்மேலே
பெரும் சந்தேகம் அதனாலே
விரும்பிய விஜயறுகவன்பாடலாலே
விர்ப்பா அர்ப்புத தர்ப்பா
பெர்ப்பெருமானைப்பாடி

(கா)

வசனம்.

யெனது பிறுண்பதியே முன்போர்நான் கங்காதேவிக்குப் பாபம்கூழ்ந்ததென
யும்மிடத்தில் முரையமிட நாம் அப்பாபத்தை துலைத்து அனுப்பினோமல்லவா
அதர்க்கு மூன்று தேவதேவிகளுக்கும்கோபம்பிரந்து யிப்பாம்பையேவி யும்க்கு
கால்பிடிக்கும்சமயம்விடுத்தார்கள் அது சரசரவென யெனதுகண்டத்தில் சுத்தியது
யெனதுயுட்கூசி உமது திருவடியைத் தியானிக்கும்கால் அப்பாம்பு புட்பஹாரம்
ஆனது. உமக்கு சந்தேகமிருக்குமானால் யிதோகழட்டியெரிசுதேன்பாரென யெரி
ந்தாள் பொன்மயமாய் நல்லசர்ப்பம் சிறிக்கொண்டு யிந்த அக்கினியிலிருந்து தப்
பினோமென கைலைபதிசங்கரனார் அருகில்போய்ச்சேர்ந்தது இதைக்கேட்டு யுண்மை
யென அத்திரிமஹாரிஷி நினைந்தார் அந்ததரம் கந்திதேவர் ஆசீர்மத்தில் நடந்த
விர்த்தாந்தங்கள் கூறவே மூவரும் ஆச்சர்பமுற்று பொருமையால் கர்ப்பியாமல்போ
யிற்றேயென அங்கிருக்கும் பிரம்மாண்டரிஷியை அழைத்து நி அநுரூப ஆசீர்
மம்சென்று பூதமேவி அன்னவனை விழுங்கச்செய்து வந்து சமாச்சாரம் சொல்லு
மென்று அனுப்ப அம்முனிவர் ஆசீர்மம்வந்து அதிகபசியோடு வந்தவர் போல

பிரம்மாண்ட ரிஷி.

டோறு.

அதிவேகமதாகவே ஆசீர்மம் செல்வோம்
அனுரூபாவை அன்னம் சேழப்போம்
பதியைப் பார்ப்பாளா பரதேசியைப் பார்ப்பாளா
பாவைமேல் பழிசுமத்தி பூதம் யேவுவோம்.

தரு.

இராகம் - கன்னடா

தாளம் - ருபகம்.

பசியால் மெலிந்துவந்த
பரதேசி நானே
பாவையர்கள் யாருமே
பரிந்து அமுதளிர்க்கக்கூணேன்.

அடவியில் ஆசிரமத்தில்
யாருளரோ காணேன் யிவ்
விடம்வந்து யிரந்தேன்
விரைவாய் பூதம் விடுவேனே.

வசனம்.

இந்த ஆசிரமத்தில் யாரம்மா வசிப்பவர்கள், நானொரு பரதேசி யாக்கும்
யெமக்கு பசி அதிகரித்தமையால்; இங்கு வரலாகினோமென அடிக்கடி ஓயாமல்
யிரைய அந்த சமயம் அருவை ஆளனுக்கு பணிவிடை செய்யும் சமயமாதலால்

டோறு.

பதீபூஜை மேலென
பாவையும் யெண்ணி
பக்தியில் தன்னைத்தான் மறந்தான்
அதிதியும் அடிக்கடி யிரைந்து பார்த்து
அப்போதே பூதம் யேவினார்.

வசனம்.

அதிதிக்கு அதிக கோபம் பிறந்து கண்கள் சிவந்து வந்தவர் யின்ன
ரென அறியாதபடியினால் யுனது கர்வத்தைக் கண்ணத்திலே அடக்குமேன் பாரென
பூதத்தை யுண்டாக்கி நீ இந்த ஆசிரமத்தில் யிருக்கும்வரை விழுங்கக்கடவதென
அனுப்ப அச்சமயம் அத்திரி முனிவர் கண்ணுரங்கும்போது பூதம் அதிக ஆர்ப்
பரித்து அன்னவனை விழுங்க வருகையில் கடைக்கண் பார்வையாய்ப் பார்த்து
சரேலென எதிரில் வந்து நின்ற உடனே பூதம் பயந்து யுடம்பெல்லாம்
யெரிச்சல் யுண்டாகவே பூதம் யிருகாத்தையும் கூப்பி றிர்க்க அனுகுயா
சினம்கொண்டு ஹே பூதமே நீ உன்னை அனுப்பிய முனியை விழுங்கி
யுனதுபசியை யாறுமென பூதம் சரேலெனத் திரும்பி வந்து முனிவரை
தூர்த்தி பிடிக்க வருகையில் முனிவர் பயந்து ஒடோடியும் வந்து
அம்மணீ! யானும் வரவில்லை மூன்று தேவிகள் யேவ வந்தேன் யெனக்கு
பிறுண பிச்சைகொடுத்து ரட்சியும் அம்மணீ யுனது மகிமை அறியா
மல் வந்தேன். யென சாணமடைந்தபோது அனுகுயா தயாளமுடையவளாய்
அப்பூதத்தை அழைத்து ஹே பூதமே நீயிவரைவிட்டு முன் பின்யோசியாமல்மூர்க்
கரை விழுங்கி யுனது பசியாருமென கூறவே பூதம் தப்பினோமென ஓடிமறைந்
தன. பிரம்மாண்ட ரிஷியானவர் அம்மா உனது மகிமையை அரியாமல் வந்தேன்
யுனது அனுக்கிரகத்தால் பிறுணத்தப்பி பிழைத்தோமென கூறி தெய்வலோகம்
வந்து மூவரையும் சாணமடைந்து நடந்த வீர்த்தாந்தங்கள் யாவும் கூறி அம்மை
யரே நீங்கள் யின்னம் யென்கு செல்லும்படி கட்டளையிட்டாலும் செல்லுவேன்
அங்குமாத்திரம் செல்லமாட்டேன் யென கைகால் நடுக்கமுற்றவனாய் றிர்க்க
மூவரும் மகிமையிருந்தால் யிப்படிக்கல்லவோயிருக்கவேண்டுமென அதிசயித்து
பொறுமையால் யெப்படியாகிலும் அவனை பங்கப்படுத்த வேண்டியதென

தேவிகள் தரு.

வந்தருள் செய்வாய் யேன்ற வர்ணமேட்டே

இராகம் - அநுமந்ததோடி

தாளம் - ருபகம்.

பல்லவி.

எந்தவிதம் செய்வோம்

அந் தனுரூயாவை

(எ)

ஏகவல்லி போகவல்லி நாகவல்லி

நாமெல்லோரும்

(எ)

அனுபல்லவி.

நிகழை யிதோவந்து நேர்த்ததர்சென்செய்வோம்

நிலையோ மலையோ அலைப்போல்

நிலைகுலைவதர்கென் செய்வோம்

(எ)

சரணம்.

தேவிகள் மூவரும்

தியங்கக் காலமாச்சே

தெய்வமென நம்மைத்

தொழுவதும் போச்சே

ஆவி யுள்ளமட்டும்

அனைவர் சிரிக்கலாச்சே

அனுரூயாவை யினி

அவமானம் செய்யாமலிருப்பது சேசே

(எ)

வசனம்.

இப்பேர்க் கொத்த மகிமைப் பொருந்திய அனுரூயாவை யெப்படி வெல்லுவதென சற்று ஆலோசித்து நம்மால் ஒன்றும் முடியாது. இனி நமது பதிமார்களாகிய மூவருக்கும் தெரிவித்து அவர்கள் மூலமாய் நமது காரியத்தைப் பூர்த்தி செய்துக் கொள்ளுவோம் என்ற மூவரும் தங்கள் பதிகளை தியானித்தார்கள். உடனே அம்மூவரும் வரவும் அவர்களிடத்தில் இச்செய்தியைச் சொல்லி எப்படியும் அனுரூயாவை பங்கப்படுத்த வேண்டும் என்றார்கள். நினைத்துக்கொல்ல வேண்டுமென்றும் சொல்லி உடனே பத்தினிமார்கள் சொல்லுக்கினைத்து மன்மதனை விடுத்தால் முடியுமென்று மன்மதனை நினைக்க அன்னவன் பிரபந்தமாகி யெனை அழைத்த காரியம் யாவெனவே மூவரும் ஒரு குரலாய் மன்மதனை ரதியோடு சென்று அனுரூயாவை யெத்தவித்ததிலும் பங்கப்படுத்துவாய்மென மும்மூர்த்திகளும் கூறியபடியால் உன்னால் ஆகாத காரிய மொன்று ளதோ ஆகையால் நீ செல்லுமென அவ்வாரே மதன் ரதியோடு வந்து சம

யம் பார்த்திருந்தான். அத்திரிரிஷி ஆசிரமத்திற்கு வழிப்போக்கராகிய யாசு
கர்கன்பிருவர் தங்கள் தங்கள் குழந்தைகளை யிடுப்பிர்தாங்கிக்கொண்டு வந்து பசி
யின்கொடுமையால் கத்தி கதறி

யாசுகர் தரு.

அய்யா பழனிமலை வேலாயேன்ற வர்ணமெட்டு.

இராகம் - சஹாஸ்ர

தாளம் - ருபகம்.

மெத்தபசியானதாலே நாங்கள்
மெலிந்து வந்தோம் அதனாலே
சித்தம்பிரைய வுன்மனம்போலே
அத்தனை அன்னம் படைத்தாலே (மெ)

பாலகர்கள் பசியால்வாடி இதோ
பதைக்குரதே அன்னம்தேடி
ஜாலயில்லாமலே னீயோடி
ஜல்தியாய் முன்னம்படைப்பாய்நாடி (மெ)

ஆருமற்றபாவி பரதேசீ நாங்கள்
அடைக்கலம் புகுந்தோம்சன்யாசி
பேரும்பெருமையுள்ள நேசி யெங்கள்
பேதமைபார்மஹாநாஜி (மெ)

பஜனையைப்பாடவகையரியோம் யிந்த
பாரினில்வேரொன்றும் தெரியோம்.
விஜயராகவதாசன் சிரியேன்
விவேகமும் விளங்கவும் அரியேன் (மெ)

வசனம்

இந்த நந்தவனப் பர்ணசாலையில் யாரம்மா வசிப்பவர்கள். யாமோ நெடுங்
தூரத்திலிருந்து யிச்சிருவரும்யாரும் பசிகோரத்தால் யெங்கும்தேடி அன்னம்
கிடையாமல் ஜிலந்துவரலாயினோம். அம்மா யிக்குழந்தைகளை பார்த்தனையா
அல்லித்தண்டுபோல சோர்ந்திருக்கிறது யெங்கள்வெருமையைதீர்த்தருளவேண்டு
மென்று வணங்க அந்த குழந்தைகளை பார்த்து மனம் தாளாதவளாய் அவர்களுக்
கும் குழந்தைகளுக்கும் சாதமும் பதார்த்தமும் 'வராளமாய் பரிமாரி பசிதணித்து
கூறுவாள்.

அனுசூயா தரு.

முத்து குமாரையனே என்ற வர்ணமெட்டு.

இராகம் - இந்துஸ்தான் தோடி.

தாளம் - ஆதி.

பாலகர்கள் யாரம்மா—நீ

பகருவாய் - சும்மா—யிந்த—

(பா)

மாளாத்துயர் மிகுந்து

கேளாப்பசி சுரந்து

தாளாமல் தவிப்பதேன்—யித்

தனையனை மேலாக எண்ணிப்

பாறுதேன் நீர் தான்—

(பா)

சுந்தரமாகவே அந்தம் மிகுந்த

அருமை குணப்பாலா

அருமையான அழகிற்

சிறந்தத் தோளா சிலாயின் நாளா—

(பா)

சுஜனநூடன் கலந்து கூடி சுகத்திருக்க

சுகமும் தெரிய வில்லையா

விஜயராகவதாசரை நினைக்கத்

தொல்லையா மனம் வல்லையா.

(பா)

வசனம்.

இந்த இரண்டு சிறுகுழந்தைகளை வாரி யெடுத்து மடிமேல் வைத்து உச்சி முகுந்து உடம்பெல்லாம் தடவி முத்தமிட்டு புத்திர வாஞ்சை அதிகரித்து வந்த யாசகரை அனுப்பிவிட்டு தனது பிராணபதியிடம் வந்து அன்போடு முகமலர்ந்து கூறுவாள்.

டோரு.

மாமுனியே மக்களை பெற்றவர்கள்

மஹாபாக்கிய சாலிகள்

பூமியில் பால நில்லாதவர்கள்

புகழில்லாத லோபிகள்.

வசனம்.

பிராணபதியே நமக்கு யோக யாக தபங்களிலும் குறைவில்லாமல் இருக்க புத்திர பாகியும் இல்லாமல் பெரிய குறையாய் இருக்க அக்குறையைத் தீர்க்க யேதேனும் ஓர் யோசனை யுள்ளதோவென யுறைக்க அதற்கு அத்திரிமுனிவர் மனமிரங்கி சற்று ஆலோசித்து யுரைக்கலாயினார். மாதர்களிர் சிறந்த ரத்தினமே யுனக்கு பாலகனைப்பெற்று சீரூட்டி பாராட்டி தாஸாட்டி

வளர்க்கவும் இஷ்டம் பிறந்தபடியால் அவ்வாறு தபத்துக்கு சென்று அனாதைகளுக்கு ரக்ஷகராகிய பகவானை வணங்கி நீகோரிய பாக்கியத்தைப் பெறலாம். இங்கு ஆசீர்மத்தில் உனக்கு துணையாருமில்லையே யென யோசிக்கும்கால் அத்தருணம் வனவாசிகளின் குழந்தைகளை அழைத்து வந்து அத்திரி முனிவரிடம் விட்டு இவர்களுக்கு வித்தியாரம்பம் செய்து கல்வி கற்பிக்கும்படியாய் வேண்ட, அதற்கு முனிவரிசைந்து அவ்விதமே சிறுவர்களுக்கு பாடம் சொல்லி வருகையில் ஒருநாள் முனிவர் தனது சதி அனுகுயாவை அருகில் அழைத்து நீ கோரியபடி தபத்துக்குச் செல்லவேண்டுமென பதிவாக்கைக் கேட்ட சதிராயகா நானே வனத்தில் ஒண்டியாய் யெப்படி தனித்திருப்பேனென முனிவர், அறிவிற்சிறந்த அமிர்தமே உனக்கு வனவாசிகளின் குழந்தைகள் இத் தனைபேர்கள் துணையாயிருக்க அஞ்சுவதேனாவென- அதற்கு சம்மதித்து நிற்கும் அன்னவளிடம் விடைபெற்று இமயகிரி அருகில் சென்று விஷ்ணு தேவரை நோக்கி தபசுபுரியும் சமயம்- அனந்தரம் தேவதேவிகளால் அனுப்பிய மன்மதன் ஆரண்யம் வந்து அருவை வசிக்கும் ஆசீர்மம் எதிரில் வந்து தோன்றி இதுதான் நல்ல சமயமென்று நினைந்து ஸ்ருங்காரபாக போகங்களாகிய மோகம் மூட்டும் பதங்களை பாடியாடி நடிக்க முனைந்தார்கள்.

இரதி ஜாவளி

அரேமேரசையா யென்று வர்ணமூட்டே.

சமயமிதே சாசா சேரவாடா
இம்மேதினியில்யுனகூடி
இடிதா சாசமொழியாடி யுன்
மாதுமேலென்னமோடி
மயங்காமல் வந்தேன் தேடி
இனிவாடி யுணநாடி
வந்தேன் சரணம்கோடி

(சம)

மன்மதன்

கட்டியுணையாவாடி
குட்டிபெண்மயிலே
காந்தல்மிகமீருதே
கண்களதுசோருதே
கிட்டநெருங்காடுதே
கீடேதரியேனிப்போதே
அட்டிப்பண்ணுதே அருவையேஇப்போதே

(சம)

இரதி.

அன்றுன்னக்கண்டதாலே
அலைகிறேன் பேய்ப்போலே
தென்றலொளியாளே யென்
திரேகம் துரும்பு போலே.
இன்றே யென்னாவி உன்னாலே.
மீடழியும் யினிமேலே.
உன்னாலே புலியலே
தரியேகாவீ—

(சும)

மன்மதன்.

பந்துஸ்தனம் பிடித்து
செந்துவர் யிதழ்க்கடித்து
அந்துவகையாய் நடித்து
ஆணந்தவாரில் அடித்து
சொந்தமாய் இருவர் கட்டி அணைத்து
இந்திர போகம் யிதேயென நினைத்து
மிக நடித்து யுனையடுத்து
சுகிக்கலாயினி.

(சும)

வசனம்.

இவ்வாறு மன்மதனும் ரதியும் வீரகம் மிஞ்சினவர்களாய் சரச வார்த்தை
களாடி கட்டியணைத்து ஒருவருக் கொருவர் முத்தமிட்டு நிர்வாணிகளாய்
எதிரிலிருந்த தடாகத்தில் ஜலக்கிரீடை முதலானதும் நடித்துக் காட்டி
மோகமுண்டாகும் விதங்களை விதவிதமாகப்பாடி மயங்காதவர்களும் மயங்கி
தியங்கிவிடும்படியாகி நடிக்கவும் மன்கைப் பருவமுள்ள அனுகூல மயங்கவில்லை
யல்லவாயென அதிக கோபம்பிறந்து தனது கரத்தில் ஏந்திய கரும்பு வில்லில்
பஞ்ச புஷ்ப கணைகளையும் தூண்டி விடுத்தபோது காணாது கண்டிருந்த அனு
கூல தனது மதியை பத்திரப்படுத்தி அஞ்ஞானம் போக்கி மெஞ்ஞானமுண்
டாக்கி ஆளன் பொன்னடியை ஆழ்ந்த நினைந்து இதுகள் யாவும் யாவறல்
நேர்ந்த செயலோவென அசைவற்ற மரம்போல் நின்றான். மன்மதன் ஆ! ஆ!
இதுவென்ன ஆச்சர்யமாய் இருக்கிறது. நம்முடைய வில்லை வீளைத்து ஐந்து
புஷ்பபகணைகளை தொடுத்தால் தேவரும் யாவருமான கின்னரர் கிம்புருடர் சித்
திய வித்யாதரர் கருட காந்தருவர் அஷ்டதிக்கு பாலகர்கள் நவகிருகாதிபதிகள்
மன்னர் மண்டலீகர் இன்னும் அனேகம் கோடி ஐந்துக்கள் யாவரும் மயங்கி
விடுவார்களே அப்படியிருக்க இங்கு மெதுபூர்ண சக்தியைக் காட்டியும் ஒன்றும்
நடக்கவில்லை ஆகிலும் இன்னும் ஒன்று செய்துப்பார்ப்போம். அத்திரிரிஷிப்
போல உருவம்பூண்டு அன்னவன் கர்ப்பை அழிக்கவேண்டுமென அவ்விதம் உரு

வம் தரித்து ஆசிரமம் புகுந்து அனுகூயாபதிபத்தியால் மன்மதனெனத் தெரிந்து மதன உன்னுடையவீரப்பை அபலமானவர்களிடம் செல்லுமே ஒழிய யென்னிடம் செல்லாது இப்படி ரிஷிபத்தினி தனித்திருக்கப்பார்த்து அனேகவிதகீடுகள் செய்ததும் தவிர யெனது மனனுனைபோலும் உருவம் காட்டியுள்புகுந்து எனது பதிவிரதா தன்மையை அழிக்க முனைந்தனையா ஆகையால் யுன்னை சும்மாவீடப் படாது பிடி சாபம் எனக்கோபக்குரியை கண்ட மன்மதன் கைகால்கள் நடுக்க முற்று உடம்பெல்லாம் வேர்த்து பெருமூச்சோடு அம்மம்மா, நாமே கர்வித்து வரவில்லை பெரிங் மூன்று தேவலோக தேவிகள் அனுப்ப வந்தோமே தவிர நீர் இப்போர்கொத்த நெருப்பென்று தெரியா தன்மையால் வந்தோம் இப் பிழையை மன்னித்து யாட்கொள்ள வேண்டுமென இருகரத்தையும் சிரமேர்க் கூப்பி தோத்திரம் செய்யவே மாது மனயிரங்கி மன்மதா தேவிகள் அனுப்ப வந்தபடியால் பிழையை பொறுத்தேன் இனி இப்போர்கொத்த காரியங்களிர் பிரவேசிப்பாயாகில் யுன்னை சும்மாவீட மாட்டேன் சபித்து விடுவேன்யென புகன்ற வாக்கியத்தைக் கேட்டு இனி தப்பிபிழைத்தோமென ஒட்டமும் நடையாய் தெய்வலோகம் வந்து தேவதேவியரைக்கண்டு நடுங்கியகாலும் கையுமாய் அம்மணிகளே நீங்களிட்ட ஆக்கினை பிரகாரம் அங்குசென்று அருவை அனுகூயா முன்னிலையில் யெம்மால் கூடுமான சக்தி எவ்வளவுள்ளதோ அவ்வளவும் செய்தும் முடியவில்லை வந்த காரியம் பழுதுவரப்படாதென முடிவில் அத்திரி ரிஷியைப்போல் உருவமும் தரித்து செல்லுகையில் அந்த அம்மணி என்னை இன்னொருவன அறிந்து மதன எனக்கூவி விராதத்தை அழிக்க வந்தனையா பிடி சாபம் எனவே நான் பயந்து அம்மணியின் அடியிற் சரணம்புகுந்து தப்பி பிழைத்து வந்தேனென அதைக்கேட்ட மூவரும் பங்கமடையவில்லையா மன்மதாயெனவே மறுபடியும் மன்மதன் அம்மணிகளே யெனது பூர்ண சக்தியைக் காட்டினாலும் ஏனைப்போல கோடி மன்மதரை அனுப்பினாலும் உங்களைப்போல எத்தனை தெய்வமானாலும் அன்னவளை ஜெயிக்க முடியாது. திடத்தைய மும் இன்னது இனியதுவென அசியத்தக்க வல்லமையும் பொறுமையும் மகிமையும் பொருந்தியிருக்க அடாதுசெயின் படாது படவருமென அந்த அம்மணியை வெல்ல யாவராலும் முடியாதெனப் புகல் மூன்று தேவிகளும் அன்னவளை ஜெயிக்க முடியவில்லையே என யேக்கம் கொண்டிருக்கும் சமயம் நாரத முனிவர் நினைக்கிறார் கங்கை பாபம்தீர்த்தும் எத்தனை விதங்களாய் சோதித்தும் மாராமல் பதிவிரதா பத்தினி மார்களில் முத்திய பாவையாவும் தித்திக்கும் தேன் மொழியாளின்மேல் இவர்களுக்கு இவ்வளவு பொருமை இருக்கிறபடியால் இது நல்ல சமயம் இவர்களை சோதிக்க வேண்டுமென இரும்புக் கடலைகளை உண்டாக்கி கைலயங்கிரிக்கு சென்று அங்குள்ள பார்வதிதேவியை தரிசித்து எனது அபீஷ்டம்தீர இந்த கடலையை வறுத்துத் தாருமென அதைவாங்கி அடுப்பில்வைத்து வறுக்க வருப்படாமையால் நாரதா இது வருப்படவில்லை யென கொடுத்துவிட அதை வாங்கி நாரதர் நான் கொடுத்துவைக்க வில்லையென உடனே வைகுண்டம் வந்து மஹாலக்ஷ்மியை கண்டு நமஸ்கரித்து.

டோறு.

கமலவல்லியே கடலையை யெனக்கு

கடுகனவே வருத்து தருவாய்

விமலரைக்காண விரைவாய் செல்லவேண்டும்

வீணக்காமல் பொரித்து தருவாய்.

வசனம்.

கருணைக்கடலாகியகருணாகரன் தேவி கமலவல்லியே அடியேன் ஆசித்துவந்த இக்கடலையைஎன்கவிதீரப்பொரித்து தருவாயெனவணங்கலகழிமிக்குகருணைப்பிரந்து அடிப்பிற் பாத்நிரத்தவைத்து தீயிட்டு கடலையைபோட்டுவருக்க பொரியாமல் இருக்க நாரதா இது கடலை யல்லவே இதைவருக்க முடியாதெனவே நாரதர், மருமொழி பேசாமல் பிரம்மலோகம் சென்று கல்லியிற்சிறந்த கலைவாணியே, நீ கிருபைசெய்து இந்தக்கடலையைப் பொரித்துதர கிருபா நோக்கம் வைக்க வேண்டுமென வேண்ட சாஸ்வதி சம்மதித்து அடிப்பில் தீ யிட்டு சட்டியை வைத்து கடலை இட்டுவருக்க அதுவருப்படாமல் இருப்பதைப்பார்த்து நாரதா என்னை சோதிக்க வந்தனையா இதையாருதான் வருத்துகொடுப்பார்கள். எனகோபித்து கடலையைக்கொண்டுவந்து நாரதர் மடியில்கொட்டவே நாரதமுனிவர் நகைத்து அம்மணியே நாம் மும்மூர்த்திகளின் தேவிமார்களாகிய உங்களிடம் வந்து ஆசைப்பட்ட கடலையை வருத்துத்தரும்படி வீனையத்துடன் வேண்டியும் முடியவில்லையே, உங்களால்மாளாதகாரியம் இதோ நான் பூலோகம்சென்றுவருத்து வருகிறேன் பாருமெனகூறி அத்திரிமுனிவர் ஆசீர்மம்வந்து அனுசூயா அம்மணியைக்கண்டு நமஸ்க்கரித்து வணங்கி இந்த கடலையைகாட்டி வருத்துத்தருவாயா நான் கெடுதூரமிருந்து கடலை அபாவால் இங்குவரலாயினோமென அனுசூயா முனிவரே இது விஷயம் இவ்வளவு கெஞ்சிகேழ்க வேண்டுமோ இதோ பொரித்துத்தருவேனென அவசரமாக அடிப்பைமூட்டி சட்டியைவைத்து கடலையைப் போட்டு பொரிக்கவருமல் இருப்பதைக்கண்டு இது என்ன காரணமோ பொரியவில்லையே என சற்றுஆலோசித்து பதியின்வாக்கை மீறி நடத்தோமோ அல்லது பதிபணி விடையிர்க்குறைத்தோமோ இந்த கடலை ஏன் வருப்படவில்லை நம்மிடத்திர் துர்ச்செய்கை கொஞ்சம்கொஞ்சமாக சேர்த்ததோ அப்படிக்கில்லாவிடில் பக்த்கிளோன்பு விரதம் தெய்வமும் கணவனே என நம்பி இருக்கும் பக்தத்தில் இது துரிதமாய் வருப்பட வேண்டுமென தனது கறத்தைச் சடுகின்ற சட்டியில் போட்டு வருப்பதைப்பார்த்து நாரதர் அம்மணி உனது கைசுடாதாவென சொல்லி வாய் மூடும் முன்னமே பளப்பளவென கடலைப்பொரித்து மணம் வீச அதைக் கண்ட நாரதர் இதுமகிமை என்றால் இதுவே மகிமையாகுமென இருகரங்களைக் கூப்பி தோத்திரம்செய்து நிற்கும் நாரதரைப் பார்த்து அனுசூயா! முனிவரே, கடலைப் பொரித்துவிட்டது. யிந்தாருமென கொண்டுவந்து கொடுக்கவே, இரண்டு கரத்தாலும் வாங்கிக்கொண்டு தெய்வலோகம் வந்து மூன்றுதேவ தேவிகளுக்கும் காட்டி இம்மாதிரியானமகிமை யுக்களுக்கில்லையே இனியாவருக்கும் வாருதெனப்

புகல மூவருக்கும் பொறுமையு மென்மேலும் அதிகரித்து யெந்தவிதமும் அன்ன வளைவுமொன்மை செய்வதே நலமென தீர்மானித்து இருக்க.

தபத்துக்கு சென்ற ஆத்திரி முனிவர் அபாரமான அகோரதபம் செய்ய அதற்கு விஷ்ணுதேவர் இரங்கிவந்து கருடவாகன ரூடரூய் சேவைக் காட்டி நிற்கையில் முனிவர் இருகரத்தையும் சிரமேற் கூப்பி தன்னைத் தான் மறந்து அனேகவிதமாய் தோத்திரம் செய்து ஹே! அனாதர்க்கு அகிலாண்டகோடி பிரம்மாண்ட நாயகா ஆதிமத்தியாந்தரவிதா புண்டரீகவரதா புருஷோத்தமா லீலா மானுஷா போஷா நித்தியகல்யாண வாசகா சங்குசக்ராவதாரா வென பற்பல விதங்களாக தோத்திரம் செய்து அப்பெனெனது சதிகோரிய வரம் தந்தருள வேண்டிமென வணங்க அதற்கு பக்தவச்சல நாகிய பகவான் அருள்சூர்து மாமுனிவரே நாம் மூவருமாய் உமது பத்தினியிற்கு குழந்தைகளாகி பின்பு பிரப்போமென திருவாய் மலர்ந்தருள முனிவர் மகிழ்ந்து தனது ஆசீர்மம்வா நினைக்கும் தருணம் சதி அனுகூயா ஆனன் தபத்துக்கு சென்று நெடுநாள் ஆயிற்தே இன்னம் வரவில்லையென எதிர்ப்பார்க்கும் சமயம் ஆத்திரி முனிவர் வருவதைக்கண்ட சதி மன்மதன் செய்த மாய்கையோ வென நிதானித்து பார்த்து சந்தேகம் தீர்ந்து அனேகவித புஷ்பங்களால் முகமலர்ந்து பூஜித்து நயந்து பயந்து கூறுவான்.

பால சுப்ரமண்யனே என்ற வர்ணமேட்டே.

இராகம் - இந்துஸ்தான் தோடி

தாளம் - ரூபகம்

பல்லவி.

வாரும் வாரும் நாதனே

வரம்பெற்று வந்ததை சொல்ல.

(வா)

அனுபல்லவி.

கூருமே நமக்கு குழந்தை யுண்டாமா

குலவயம்பழி யின்றுடன் போமா

பேரும்புகழும் நன்றாக யுண்டாமா

பேதைக் கிளிமேல் பெண்மனம் தேருமா.

(வா)

சரணம்.

தபத்துக்கிரங்கி தர்ப்பரன் வந்தாறு

தாவியேநமக்கு தனையனை ஈந்தாறு

ஆபத்தாகா முன் அருள்வாக்கு சூர்தாறு

அபயமென்னும் விஜயரூகவரை கார்த்தாறு.

(வா)

வசனம்.

கற்புக்கு காரணனாய் காதலை தீர்க்கும் கருணைகிடையே யென் நிமித்தம் அடலியிர் சென்று பசிதாகம் நித்திரை இதுகளை நீக்கி சுகங்களை போக்கி தவ

அக்கினியுண்டாக்கி அப்பரமனைநோக்கி பக்தியுண்டாக்கியுடன் அப்பரமன் நமக்கிரங்கி அருள்சுரந்த உசிதமும் அவர் தோற்றிய விதமு இவ்வனைத்தும் அடியாளுக்கு விசிதமாய் விளங்குமென கரம் கூப்பினாள் அவ்வினையத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்து மாமுனி கூறுவார்.

த ரு.

பாலனையும் என்ற வர்ணமெட்டே.

இராகம் - தேசிகதோடி.

தாளம் - அடதாளம்.

பாவையே யுன்னால் பரமனைக் கண்டேனே
பார்மீதில் பரமானந்தம் கொண்டேனே
பூவையே யுன்மணம்போல் புதல்வனுண்டாகும் தானே
தேவையான வரமது பெற்றுன்னை
தேடி வந்தேநினி நானே யிதோதானே.

(பா)

வசனம்.

கற்பிற் சிறந்த காந்தையே கருணைக்கடலாகிய கருணாகரன் நமது பாக்கிய வசத்தால் நிஜநரிசணம் கொடுத்து நாம் நாடி சென்ற மகவாசைச் சிற்சில காலத்துக்குள்ளாக யுண்டாகுமெனவும் அதைக் கேட்ட சதி அநுரூபா பதியின் பாதங்களுக்கு நமஸ்கரித்து ஆனந்தவாரிஸ் ஆழ்ந்தியிருக்க தேவலோகமாகிய கைலங்கிரியில் சிவ பெருமானைக் கண்டு பார்வதாதேவீ அதிக வினையத்தோடு பணிந்து கதரி அழுது கூறுவாள்.

தாண்டவத்யாயகரி என்ற வர்ணமெட்டே.

த ரு.

இராகம் - கன்னடா

தாளம் - ஏகதாளம்

மனக்குரை யென்சொல்வேன் பிராணபதியே
கனமாகவே யுன்கழலடியை நினைந்தும்
கபடமிப்போ தரித்தேன் பிராணபதியே

(ம)

கரபூரிக்குண்டான மகத்துவம்
நாயகிக்கில்லையே நாரதர் சொல்லக்
கேளையே பிராணபதியே—

(ம)

வானவர் லோகத்தில்
வாழ்ந்திருந்தாலென்ன அநுரூபாவால்
மானவமானமல்லவோ பிராணபதியே—

(ம)

அஜஹா நென்றறிந்த

அவனியினுள்ளோர் மகிழ்

விஜயராகவன் புகழ் பிராணபதியே—

(ம)

வசனம்.

பிராணேசா பூலோக வாசிகளுக்கும் தேவலோக வாசிகளுக்கும் வித்தியாசம் ஒன்றுள்ளதல்லவா அப்படியிருக்க பூலோகவாசி புதுமையொன்றுள்ளது யா தெனிலோ நரஸ்திரியான ஓர்மாது அன்னவன் மகிமை இவ்விதமென சொல்ல முடியாதாம் நாரதர் சொல்லக்கேழ்வி யுற்றேன் இப்படி நரஸ்திரிகளுக்கு அதிக பலமும் மகிமையும் மென்மேலும் அதிகரித்தால் நம்மை யார் பூசிப்பவர்கள் தெய்வலோகம் பாழாய் முடியுமே ஆதலால் இதைத்தாங்கள் கவனித்தால் அன்ன வன் மகிமைப் பரந்துபோகாதாவெனக்கூற அதைக்கேட்ட சாம்பசிவமூர்த்தி சற்று ஆலோசித்து பார்வதா இதற்கு ஏதேனும் ஓர் யோசனை செய்வோம் அஞ்சாதே யென்று கூற.

பிரம்மலோத்தில் கலைவாணியாகிய சாஸ்பதி தனது நாயகரான சதுர்முகராகிய பிரம்மாவிடம் இக்குறையை சொல்ல முனைந்தான்.

காவடி - சிந்த

ரூபகம் - தாளம்.

சிருஷ்டியிர் சிறந்த சீமானே நீர்தானே

யென் சிந்தை அறியாதேனோகானேன்

அவ்ந்த திசைகளிலும் புகழும்

அனுகூயாவை அரியாய்,

மூன்றுமாதிருந்தென்ன மனம் குண்ண யினியென்ன நீர்

மொழியாமல் இருப்பதென்ன

அன்று முதல் அனுகூயாவால்

அவமானம் யென்சொல்வேன்.

(சி)

வசனம்.

பிராணபதியே யெங்கள் மூன்று தேவிகளுக்கும் கேர்ந்த மனக்குறையை யென்னவென கூருவேன். யெங்களுக்கு யிப்பேர்க்கொத்த கஷ்டகாலமும் வருமா. கேவலம் அனுகூயா வென்னும் மாது எங்கள் தெய்வீக பலத்தைத் தவிர்த்து தாமே உலகம்யாவும் தெய்வமாக இருக்கரினைக்கிறாள். அதைத் தாங்கள் நினைத்து யெப்படி அன்னவன் கர்வத்தை அடக்கியாள வேண்டுமென அதைக் கேட்ட நான்முன் மூன்றுபேரும் ஒன்று சேர்ந்து அந்த காரியம் முடிப்போ மெனவே வைகுண்டத்தில் விஷ்ணுவாகிய பரமபதவாசி நாராயணரைப் பார்த்து கமலவல்லியாகிய லக்ஷ்மி பத்தாவை வலம்வந்து பணிந்து தமது குரையைக் கூறுவாள்.

முனமும் உரையும்.

தரு.

மாதாட பாரதேனோ யென்ற வர்ணமெட்டு.

இராகம்-கமஸ்

ரூபகம்-தாளம்.

கவனிக்க வேணும் நாதா—யென்
கதியை இந்த ஸ்திதியை. (க)

அவனியிலுள்ளோர் மகிழ்வு போய்
அவமதிப்பு நேர்ந்ததை. (க)

ஆதிமூலமெனக் கூவிய அன்று
ஆனையைக் கார்த்தாயே
பாதியில் பரத்துவம் போச்சே
பாரம் மேலாச்சே. (க)

நாற்றரைப் புகழ்ந்தென்ன
நாடோர் வணங்கி யென்ன
ஆன அனுரூபாவால்
அவமானம் நேர்ந்ததே. (க)

வாசவற் யென்றுன்னை
வாறுலகோர் மகிழ்
தாசன் விஜயராகவன்
தாழ்ந்துமே யுனைப்புக்கழ். (க)

வசனம்.

பிரானேசா ஜெகதீசா சுயம்பிரகாசா எங்கள் மூவரின் குறையொன்றுளது
அதுயென்ன வெனிலோ மஹா தெய்வீகம் பொருந்திய தேவர்களுக்கு யாங்
கள் பத்தினிமார்களாய் வாய்ந்தோம் நாங்கள் ஒன்றுக்கும் புதவாமல் அபலமா
னோம் பூலோக அநுரூபாவிற்கு பதிவிரதா தன்மையும் மகத்துவமும் தெய்வீக
மும் பொரிந்தினது.

எங்களுக்கிருந்த தெய்வீகம் பொய்த்துபோயின அன்னவளை ஜெயீக்க எங்
கலால் முடியவில்லை அவ்வித பாயங்கள் யிருந்தும் பயநில்லை அன்னவளை அவ
மானம் செய்தாலே ஒழிய யில்லாவிட்டால் தெய்வீகமும் தெய்வலோகமும்
பொய்த்து பொய் ஈரலோகம் தெய்வலோகமும் தெய்வலோகம் ஈரலோகமாய்
முடியும் இதை யோசிக்கப்படாதா வெண அவர்க்கு அருள்சூர்த ஆபத்தப்பாந்தவர்
கூறுவார் நாங்கள் மூவரும் ஒன்று சேர்ந்து யோசித்து அந்த காரியத்தை மூடிப்
போமென திருவாய் மலர்ந்தருளினார். இதற்குள்ளாக பீர்மமேதவரும் ருத்திர
மூர்த்தியும் பரமபதம் வந்து அஷ்டாகார ரூபி ஆதிநாராயணரைக் கண்டு
ஆலிங்கனம் செய்து நமது பத்தினிமார்கள் கருத்து கூறி ஆலோசிக்கையில்
இவர்களுக்கு நமது அடியார்கள் விதிகளை விழுவாத நடக்கிறபடியால் மகிமை

யும் சத்தியும் இருக்க அதைக் கண்டு இவர்களுக்கு பொருமை அதிகரித்து மூவரையும் யேவினர்கள் நாம் அவ்வாறே சென்று இவர்கள் ஆங்காசத்தை அடக்க இதே தருணம் நாம் மூவரும் பூலோகம் சென்று மஹாரிஷிகளை போலகருவம் தரிக்க முனைந்தார்கள்.

டோறு.

மூன்று தேவரும் முனிகளைப் போலவே
முனைந்துமே புறப்பட்டார்
தோன்றியவரும் வந்து அன்னமளிப்பாயென
தோகையரை யிறங்கிக் கேட்டார்.

டோறு.

ஆரோமூவர் ஆசீர்மம் வந்தே
அன்னம் படைப்பாயெனக் கேட்டார்
பாரோர்ப்புகழ் படைப்போமாயினி நாம்
பத்தாவெ நீ யுரைப்பாய்.

டோறு.

பாவையே வருந்துங் பாதேசிகளுக்கு
பலமாகவே அமுதளிக்க வேண்டும்
தேவையான அருசுவையோடு
தெரிவையெ திகட்டாதளிக்க வேண்டும்.

வசனம்.

திவ்ய சொரூபிகளாகிய முனிவர்களை பார்த்து இருகரமும் சேர்த்து கூப்பி அதிக வினையத்துடன் கூறுவாள் சகலமும் சித்தமாய்விட்டது எழுந்தருளும் என்று லினவ மூவரும் எழுந்து தடாகத்திற்கு சென்று நீராடி சந்தியாவந்தனங்களை முடித்து எவர் எவர் யெந்தெந்த ஆர்த்தபுன்றங்கள் தரிக்கவேண்டுமோ அதுகளை தரித்து வந்தார்கள் அத்திரி முனிவர் பரிமாறும்படி உத்தரவுசெய்ய

த ரு .

வந்தருள் செய்துவாய் யென்ற வர்ணமெட்டே.

இராகம்—இந்துஸ்தான்

தோடி-ரூபகம்.

பல்லவி.

அமுதுண்ண வருவீர்—அகத்தினை
அருமாமரை முனியோரே
அடியாளின் வினை நீங்க.

(அ)

அநுபல்லவி.

தாமதமில்லாமல் தாளிணைப் பணிந்தேன்
தபமுனிகளே இத்தருணம்
தவவுசெய்து யெழுந்தருளும்.

(அ)

சரணம்.

மும்பழமும் பாலும் மொந்தையில் வைத்தேன்
மேலானத் தேனில் நினைமாவை சேர்த்தேன்
அப்பளமும் பாகும் அதிரச மதிவிட்டேன்
அன்னமும் பதார்த்தமுடன் ஆவலாய்யுமை அழைத்தேன்
தைத்த இலைப்போட்டு தண்ணீரை யேந்தினேன்
தாளில் பணிந்து தவவுசெய்தருளக் கோரினேன்
அத்தன் நீங்களை அடிக்கடி வாடினேன்
அன்னமதனையுண்டு அரும்பி யாறுமென்றேன்

(அ)

(அ)

டோறு.

ஆசனம் அமர்த்தி அதிவேகமதாகவே
போஜனம் பரிமாற முயன்றான்
வேஷதாரிகள் நீ கிரகணியாய் வந்து
வேண்டும் அன்னம் படைப்பாய் யென்றான்

வசனம்.

அனுகூல சோடசோபாச்சாரத்தோடு மூவருக்கும் ஆசனமிட்டு அமர்த்தி இலை
களேபோட்டு தமதுகரத்தில் ஜலத்தை யேந்திவந்து இலைகளுக்கு தீந்தம் புரோ
ஷிக்க முனைந்தபோது வேடதாரிகள் மூவரும் ஒரு குரலாய் ஏ மங்ஹரே நீ நிர்
வாணியாய்வந்து அன்னம்படைத்தாலே அருந்துவோம் அப்படிக்கல்லாவிடில் புசி
க்கமாட்டோமெனவே அதற்கு அனுகூல ஆசைவற்றமரம்போலே வின்று ஏங்கி
பெருமூச்செறிந்து பதிவிரதா மகத்துவத்தால் சுற்றயோசித்து வந்தவர்கள்
தேவர்கள் அதிலும் மும்மூர்த்திகள் என அறிந்து இதற்கு எவ்வாறு செய்வதென
அத்திரிரிஷியின் முகத்தை பார்த்து இவர்கள் நிகரில்லா பேயதேவர்களா
யிற்றே நம்மை சபிக்க சக்தியுள்ளவர்களாதலால் என்செய்வோமென்கற்று ஆலோ
சித்து பெரிய தேவர்களாயினும் நம்மை படைத்து ரட்சிக்கும் தன்மையிருந்தும்
ஸ்மீதிகள் வார்த்தைகளைக்கேட்டு வரலாயினர். தவிர இவர்கள் டேவாயிருந்தாலும்
நாம் நாராயிருந்தாலும் நம்மை பரிசுதித்து நமது பதிவிரதா தன்மையை அழிக்க
வந்தமைபால் நாம் பதிவாக்கை மீராதவரையும் அச்சம் நாணம் புரட்சியுமுள்ள
வளாயும் கர்வம் அற்றவளாயும் யாதொரு பாபமில்லாதவளாயும் துணை சரிவர
இருக்கும் பட்சத்தில் வந்தவர்கள் பெரிய தேவரானாலும் தனது மத்தில் இருக்
கும் ஜலத்தை எடுத்து மூவரையும் உற்று நோக்கி குழந்தைகளைக் கடவது
என்று ஜலத்தை தெளிந்தான். உடனே மூவரும் சிறு குழந்தைகளானார்கள்.
காவ் காவ் என கதரி அழுதினார் காண்முனைகளை கண்ட மங்கை அனுகூலாயிற்று

கண்ணையாய் இருந்தனங்களிலும் பால்வடிய புத்திரவாஞ்சை அதிகரித்து தன்னை நான் மறந்து மாறி மாறி மூவரையும் எடுத்து பால் கொடுக்க இதுகளை பார்த்திருந்த நாரதமுனிவர் தெய்வீகம் பொருந்திய தேவர்கள் கதி இம்மாதிரியானதே பதிவரதாமகத்துவமே மகத்துவம் நம்போலொத்தவர்கள் கதி என்னவென நினைந்து மூவரையும் விட்டகல மனமில்லாதவராய் ஆசீர்மத்துள் நுழைந்து மூன்று குழந்தைகளைக்கண்டு உச்சிமுகந்து உடம்பெல்லாம் தடவி மாறி மாறி மூவரையுமெடுத்து கூறுவார் ஏ சிவமே.

டோறு.

கைலங்கிரியும் காளை ரிஷபமும்
கனமான மான்மழுவெல்லாம்விட்டு
குலங்க குலங்க குழந்தையாகவே
கூவியழுகிறதென் சொல்வேன்.

வசனம்.

அப்பனே கைலங்கிரிவாசா அன்பர்களின் கேசா யுனது திருவிளையாடலோ அறியேன் சுந்தரத்தோலும் நான்கு கரங்களும் மான்மழவும் யேந்தி இடது பாகத்தில் பாவதியோடு ரிஷபவாகன ரூடறும் அடியார்களுக்கு அடிக்கடி சேவை சாதிக்கு தொழிலை விட்டு அனுசூயா ஆஸ்ரமத்தில் குழந்தையாகி ஆவிலத்தீர்க்கயிவடிவம் கொண்டனையாவென கீழ் கிடத்தி இரண்டாவதுகுழந்தையை கையில் நீதி கூறுவார்.

சாகுசக்கிராயுத சகலசின்னங்களும்
சார்ந்து கருடன்மீதேறி
மக்கையை மாப்பில்லதரித்து மனமகமும்
மாபவானீயும் மகவானூயா

வசனம்.

ஏ பமான்ந்தா முகுந்தா நீர் பாரையாண்டு பாரையுண்டு பாருமிழ்ந்து பாராளாகிய நீ ஓயுகத்தில் கௌஸல்லியா விற்க்குகுழந்தையானாய் அரக்கரை யாவரையும் அடிதாய் யின்னமோர் யுகத்தில் தேவகியின் கர்பத்தில் பிறந்து அசோதைவளவில் வளர்ந்தாய் கம்சாதிகளையும் யின்னும் அனேகரையும் சம்மாரம் செய்நாய் இப்போது யாரை சம்மாரம்செய்ய அனுசூயா ஆசீர்மத்தில் குழந்தையற்றய்அப்பனே உனதுமாய்கையை தேவர்முதலான யாவராலும் சொல்லுவதற்க் கதாசூய நான் புகழவல்லவனா யெனக் கீழ்கிடத்தி மூன்றாவது குழந்தையை யேகி உறவாயினர்.

டோறு.

நீவுட்டியும் லலாடத்தில் சிறப்புற்றோங்கிய
கோனே இப்போது
இட்டபடி அனுசூயா ஆசீர்மத்தில் குழந்தையாகி
யுட்ப்பதேனே அதை யோது

வசனம்.

நான்முகக் கடவுளே யிந்த அண்ட சராசரமும் சிருஷ்டித்து அகில புவனங்களும் உண்டாக்கி அர்ப்புதமாய் அநேக ஜீவராசிகளையும் பர்வதங்களும் விருகங்களும் மிருகங்களும் புழப் பூச்சிகளும் ஈ ஏறும்பும் ஜலவாசிகளும் அநேகம் கோடி மானிடரையும் ஒவ்வொன்றில் ஆண் பெண்ணாகவும் பிர்மமால் லாடமும் சகல விதிகளும் உண்டாக்கிய தாங்கள் இன்னம் ஏதை உண்டாக்க ஒய்ந்த கந்தவனத்தில் அனுஞ்ராய ஆசீர்மத்தில் குழந்தையாக யிருப்பதேனோ அய் யனே யென இரண்டு கரையும் சிரத்தின்மேல் வைத்து அநேக விதமாய் தோத்திரம் மூவருக்கும் செய்து மறுபடியும் உங்கள் பூர்வருபம் பார்ப்பது என்னனோ வென யேங்கிவிந்து இனி சும்மாவிருந்தால் எந்த காரியமும் நடவாது. தெய்வ லோகம் சென்று மூவரையும் கண்டு துக்கமுகம் காட்டி கூறுவார்.

தரு.

அருமைபிரப்பெ அன்னாலே யென்ற வர்ணமேட்டு.

ஆ ஆ யென்னவென் ருரைப்பேனோ மூவர்கள்
அப்படி குழந்தைகள் ஆனதுதானே.

தேவிகள் மூவரும் யிருந்தீரே மகத்துவம்
தெரியாமல் மூவரை திகைக்க செய்தீரே.

கரஸ்திரீயென அலட்சியம் செய்தீரே யுமது
நாயகமாரைத் தூந்தீரே.

பரமாத்மரை பாலறும் கண்டேனே
பால்கொடுக்க பார்த்து விசனம் கொண்டேனே.

அருவையா ஆளரை இப்படியாக்கக் காணேன்
அதுஞ்ராய ஆசீர்மத்தில் அகப்படத்தானே.

மறுபடி வருவந்தரிப்ப தெந்தனாளோ
மாமுனி பாரியான் செய்தக்கோளோ.

வசனம்.

தேவர்களின் தேவிகளே உமது புருமை உங்களோடு போகாமல் உங்கள் பதிகளாகிய மூவரும் முத்தொழில்களைவிட்டு உங்கள் நிமித்தமாய் அனுப்ப அவர்கள் சென்று ஏதோ செய்துபார்த்து அதுஞ்ராய மகத்துவத்தால் மூவரை மூன்று குழந்தைகளாய் ஜபித்து விட்டாள். பூர்வயுருவம் தரித்து மறுபடி திரும்புவது எந்தனாளோவென, இதைக்கேட்ட மூவரும் அடியற்ற மரம்போல திட லென கீழேயிழுந்து அலரி பெருமூச்செறிந்து கண்களிற தாரைதாரையாய் நீர்வடிய கூறுவார்.

த ரு.

இராகம் - யெதுகுல காம்போதி

திருபுடை - தாளம்.

பல்லவி.

ஆ ஆ இதென்னக் காலம் யெங்கள்
ஆளர்கள் ஆனதிக்கோலம்.

(ஆ)

அநுபல்லவி.

ஒ ஒ பெரும்பழி ஓயாமல் வந்ததே
வா வா நாரதாயினி நடக்கும்வகை சொல்லிப்போதே.

(ஆ)

சரணம்.

பதிகளை துறக்கலானோம் யினி
பாவையர்கள் பேதும் தோனோம்
சதிசெய்யும் காலமோ கானோம் இனி
சகித்திட யெங்களாலாமோ.

(ஆ)

மாமுனியே நாரதா கேளு உன்
மனமோ யிரங்காத கல்லு
பூமியில் நாங்கனோர் புல்லு இனி
புலம்பாமல் ஓர் விதம் சொல்லு—

(ஆ)

வசனம்.

திரிலோகத்தையும் நன்றாய்ந்தறிந்த நாரத முனி சிரேஷ்டரே உம்மாலா
காத காரியம் ஒன்றுளதோ தங்களால் இந்த சங்கதி கேட்டதே எங்கள் சரீரத்
தில் எங்கள் ஆவியில்லை திக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை திக்கற்றவர்களா
யினோம் நீரோ தற்காலம் எங்களுக்கு எவ்விதம் செய்ய வேண்டுமோ அதுகளைச்
சொல்லி எங்கள் ஆளர்களை மீட்டும் மார்த்தம் புகல வேண்டுமென் நாரதர் கூறு
வார்.

த ரு.

இராகம் - ஆனந்த பைரவி

தாளம் - ஆதிதாளம்

பல்லவி.

மகத்துவம் யுண்டாகுமே மாதர்க்குத் தாமே

(ம)

அனுபல்லவி.

அகத்துக்கடங்கி ஆளனுக் கொடிங்கி
அருவையும் யிணங்கி அனுசூயா போல்

(ம)

சரணம்

ஐந்தாம் வயதிலிருந்து அருவை முகந்து
தந்தை தயார்க்குமே பயந்து தாழ்ந்துமே
நிந்தையில்லாமலே திரிந்து நலமாக
சிந்தையில் வேதம் தெரிந்து
செறாய் ஆராய்ந் துணர்ந்துமந்தமதியகன்று
மஹாதேவரைப் பணிந்து

(ம)

பத்தாம் பிராயம் பாவைமார்கள் பயபக்தியாய்
பணிகள் பலவிதமும் தெரியவேண்டும். அதன்பின்னால்
உத்தமநடையில் சிக்கவேண்டும்.
சித்தமும் அத்தனை நினைந்திடவேண்டும்
மூத்தோரைப்பார்த்தான்
முகமலரவேண்டும்

(ம)

எவ்வர்ணபர்வம் வந்தபோது மடமங்கையர்
எவரையும் மதிப்பதேது அதுபோராமல்
திவ்வியமான அழகைபடைத்தபோது மதியினைநினையாமல்
தேவையான மனம்கூர்த்து
தெரிவை நடந்தமாதா
தாலியுணர்ந்த கணவர் தேவிக்நேவாய்ப்பது

(ம)

அம்மியென்னும் அகலிமையிதித்து அரும்துதியைக்காட்டி
செம்மையாய் ஒன்பது ஓம்மூட்டி சுட்டிக்காட்டி
நம்பியநாயகன் மேலானமேட்டி என்ஹெண்ணி
உண்மையாய் நடந்துக்காட்டி
ஊழ்வினை ஒழித்தோட்டி
பெண்மனம் நிலைநாட்டி பேரானந்தமூட்டி

(ம)

கூன் குருடு செவ்விபேடானாலும் மானமில்லா
யினமாமொண்டி ஜண்டியானாலும் குருடானாலும்
மானமில்லாக்குடி கூத்தியானாலும் மனம்மகிழ்த்து
வானவராலே நமக்கு வாய்ந்தபாக்கியமென்ஹெண்ணி
வேணப்பணிகள்செய்து வேண்டிபோஷித்துவந்தால்

(ம)

கண்கார்க்கும் ரொப்பைப் போலும் கணவனை
மன்னிப்புருவூன் மேலெனஎண்ணியதாலும்
எண்ணி மழையை அழைத்தால்
ஏகாந்தமாய் சொரியும்
பண்ணவேண்டிய தபம் பசுவையர்க்கிதாகும்
பால்மாறாமல் விஜயரா கவன் பரடவே

(ம)

வசனம்.

இவ்வித செய்கைகள் அமைந்து இருக்கும் பெண்கள் இருக்கவேண்டிய விதியென்னவென்றால் குழந்தையாய்விற்று உணர்வு வரும்ளவும் பேதைப்பருவமென்றும் பிதப்பைப்பருவம் மங்கை மடங்கை என இத்தனைபர்வம் கடந்து எவ்வாற்பர்வத்தில் புருஷனை அடையும் காலத்தில் புருஷனேதெய்வம் அவருடைய வாக்கியமே வேதம் அவரை அடைந்து தொடர்ந்துயிருப்பதே சொர்க்கம்என நினைக்கவேண்டும் பெரியோரைக் கண்டால் அடங்கவேண்டும் கோபமென்னும் சண்டாள குணத்தை கருவருக்கவேண்டும் அதோடு சாந்தமென்னும் கடலில் ஆழந்தசெய்ய வேண்டும் இதுதவிர ஈ இதக்கம் பூததயாளம் இருக்கவேண்டும்.

விருத்தம்.

கற்றிரிந்த மாதர்க்கு கதியேதெனிலோ

கண்கண்டதெய்வவமர் கணவனாகும்

நத்தியவர் திருநாமம் பஜிப்பதாலே

நரகென்று மேலான நகரம்வாக்கும்

வெற்றயிலோ எனதுசெயின் இழுவதில்லை

வெறுத்தவளோ பெருங்கழுதைவேண்டார் மேலோர்

(ம)

வசனம்.

இந்த பூர்ணபத்தி கணவன் கழலடியில் சிந்தையிருக்குமானால் அந்த ஸ்திரீயானவள்விரதம் உபாசம் ஆலையம் தொழல்இதன் தேவதைபூஜை யாகம் தபம் கோன்பு இதுகளையாவும் கணவன் கழலடிக்கு சகலமும்எப்படி கொடுக்குமென்றாலோ.

தரு.

காவடிச் சிந்து.

சிருத்துளிகள் பெரியவெள்ளமாய் சேருவதுபோல்

சேறிழையார்க்கு எங்கும் ஐயமுண்டாம்.

அருவைவானவன் ஆளனால் அடைந்தலாபம்

அதேயாகும்.

அறுவெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்தாலே அளவிலாத

அருமலையாவது போலே

வானவர் இல்லாத மகிமை

வந்துசேரும் அதனாலே

கற்புக்கு மிஞ்சினதில்லையே கன்னியர்கள்

அற்புத நடையைக் கேளையே.

தர்ப்பரணும் விர்ப்பரணும்
அற்புத குழந்தை யானதும்
பூரண தெய்வீகம் போச்சுதே பூவையர்களாலே
பொருத்தமாய் பாலகராச்சுதே
நாரணனும் பரிபூரணனும்
கான்முகனும் நாடியொன்றும்
அடியாரை ரட்சிப்பாரில்லையே அருவை நீங்கள்
ஆதரிக்க மகிமை உல்லயே
பாடிபணியும் விஜயநாகவன்
தேடித் திகைத்துமே வாட.

வசனம்.

இவ்விதம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் தெய்வீகமும் மகிமையும் மேலும் மேலும் அதிகரிக்கும் என அந்த விதமாய்த் தான் அனுசூயாவிற்கு மும்மூர்த்திகளையும் சிறு குழந்தையாக்கவல்லமைபிறந்தது. உங்களுக்கு இயர்கெனவேதெய்வீகம்பிறந்தது. ஆலோக வாசிகளுக்கு மெத்த கஷ்டப்பட்டி மகிமை வந்ததென கூறிய நாரதர் மொழிகளைக் கேட்டு மூவருக்கும் சற்று பொறுமை அகன்று காரதரைப்பார்த்து நீர் உரைத்ததெல்லாம் நன்றாக எங்கள் மதியில் பட்டது இனி மூவரையும் மீட்டக்க ஒரு யோசனை சொல்லுமென, அதற்கு நாரதர் முனைந்து சற்று ஆலோசித்து எமது ஆலோசனையை அங்கீகரிக்க வேண்டும், அதாவது நாம் கால்வருமாய் மஹா தபசியாகிய அத்திரிரிஷ்யின் ஆசிரமம் சென்று சரணம்புகுந்து அனுசூயாவை மாங்கல்யபிச்சை கேட்டு நமது மூவரையும் மீட்டு நமது யிடர் நீங்கி நாமல் லோரும் சந்தோஷமாய் வரலாமென அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட மூவரும் ஆபத்துக்கு அவமானம் இல்லையென சம்மதித்து கால்வருமாய் வரும் சமயம் அனுசூயா குழந்தைகளை யெடுத்து பால் மாறிமாறிக் கொடுத்து அவர்கள்வரவை தெரிந்தமையால் அதிகமாய் குழந்தைகள் அழ ஆரம்பித்தமையால் மூவரையும் தொட்டிலில் இட்டு ஓசைக்கூட்டி தன் மனதை நிலைநாட்டி இவர்கள் மேலான மேட்டியென தாலாட்டிக் கொண்டிருக்கையில் மறுபடியும் கூறுவான்.

பிரம்மா தூலாட்டு.

ஈரோழு பதினாறு லோகமுண்டாக்கிய
இறைவா அழாதே ஆருநே
பார்மீதில் அனுசூயா
பால்கொடுக்க வளரும் பரமனே அழாதே ஆருநே.

சிவபெருமான் தாலாட்டு.

சாலோப சாரூப சாம்ப சாயுஜ்ய
சகலமளிக்கும் தேவே கண்வளராய்
பூலோக அனுகுயாவிற்கு புத்திரானய்வந்த
புண்ணியனே நீர் கண்வளராய்.

விஷ்ணு தாலாட்டு

பாரையாண்டு பாரையுண்டு பாருமிழ்ந்த
பாமனே நீர் கண்வளராய்
ஆரெனக்குக் கதியினி ஆனையைகார்த்த
அப்பனே நீர் கண்வளராய்.

வசனம்.

இவ்விதம் மூவரையும் புகழ்ந்த தாலாட்டுகையில் மூன்று மும்மூர்த்தி
களும் தமது பத்த சிரோன்மணியாகிய அனுகுயா அஞ்ஞானம் போக்கி மெஞ்
ஞானத்தோடு மனமுருசி பாடுகையில் சிவவணனந்தமாய் கேட்டு மகிழ்ந்து
ஆனந்தவாரியில் மூழ்கியிருக்கும் சமயம் மூன்று தேவதேவிகளும் காரதமுனி
வரும் வாய்வு வேகமாய் வந்து ஆசிரமம் உள்புகுந்துப் பார்க்கையில் மூன்று
தொட்டிலுகளிலும் கண்ணுறங்கும் அவர்களைக் காரதர் கையைக்காட்டி உங்களு
டைய மேட்டிகளைப் பார்த்திராவெனக்கூற ஏணியில் சிறு குழந்தைகளாய் கிடக்
கும் நாயகமாரைக்கண்டு கதறி கதறி பெருமூச்சு விட்டு பேதையர்கள் பேருலகில்
இருந்து யென்னவென கண்களில் தாராதாரையாய் நீர்வடிய அனுகுயா அம்
மான் திருவடித் தாமரையில் திடீரென விழுந்து கூறுவார்கள். அம்மணி உனது
பாக்கியவசமே பாக்கியவசம்; திருமூர்த்திகளும் உனக்கு குழந்தைகளானதும்
உனது கரத்தால் யேந்தி முன்மடியில் வைத்து முலையூட்டி சிராட்டி பாராட்டி
உன்மனம் நிலைநாட்டி மனம் குதுகலமாய் திருக்க என்ன பாக்கியம் செய்
தனையோவென அதிசயித்து பாலகராய் உறங்கும் மூவரையும் கண்டு முகத்தில்
அறைத்துக்கொண்டு கூறுவார்கள்.

த ரு .

அருமை பிறப்பே என்ற வர்ணமேட்டு.

ஐயையோ நீங்கவிப்படி ஆனிரோ
அரியாச் சிறுகுழந்தையாய் போனிரோ
வானுலகம் வேண்டாமென வந்திரோ
வைய்யகம் சுகமென்று நினைந்திரோ

தேவிகள் மூவரை வெறுத்து வந்தீரோ
தெரிவையர்க்கு பாலனாய் இருந்தீரோ
பொங்கிய பூரித்த நாள்போச்சே
நங்கைமூன் நாங்களும் தொங்கலாச்சே
பங்கம் வருமென்று நினைந்தோமா
அங்கமெல்லாம் உருகி அலைவோமா
பதிகளை பாலனாகஜித்த அம்மையரே
மதிசூலையலானோமே அம்மையரே

வசனம்.

இவ்விதமாய் அநேகம் சொல்லி சொல்லி சற்று மனந்தேறி இப்படியும்
ஆவீர்களாயென பெருமூச்சி விட்டு யேனைகள் தோறும் பார்த்து இனி சும்மா
விருந்தால் வந்த காரியம் கைகூடாதென யோசித்து மூவரும் ஒருகுரலாய் முந்தா
னியை யேந்தி.

த ரு .

நாமனவி வினாவைய்யா என்ற வர்ணமேட்டே.

பல்லவி.

மாங்கல்ய பிச்சை தரவேணுமே
மனமிரங்கி மங்கையர்க்கு

(மங்)

அநுபல்லவி.

தீங்கு என்னாலாகாதினி
தெரிவையே அபயமென்றோம்.

(மங்)

சரணம்.

தெய்வலோக தேவி நாங்கள்
திறமையற்று வந்த பேர்கள்
பூலோக தெய்வமாய் மிகுந்து எங்கள்
புருஷரை யெழுப்பி தந்து.

(மங்)

வசனம்.

இவ்விதமாய் மூவரும் தமது முந்தாணி இருகரத்தால் எந்திக்கொண்டு
இதங்கி தலைக் குனிந்து கேழ்க்கும் தைய்யலர்களை அநுகுயா சற்று ஆலோ
சித்து இவர்கள் தெய்வலோக வாசிகள் நம்மை யொருபொருட்டாய்
எண்ணி வந்தார்கள் நாம் நமது பதியினிடம் கூறி இவர்களின் வியாகூலம்

அகற்ற நினைந்து பிறகு நமது குழந்தை இல்லாக்குறையை சொல்லி வணங்கு
வோமென யோசித்து தமது மனைளுக்கு சகலமும் சொல்லி உத்தரவுபெற்று
மூன்று தேவிகளை சாணம் புழுந்து கூறுவாள்.

த ரு .

பல்லவி.

எப்புகிருபா கல்குளே யென்ற வர்ணமெட்டே.

எப்போது செய்தப் பாக்கியமோ

இப்புவியில் நேர்ந்த யோக்கியமோ.

(யெ)

அநுபல்லவி.

அப்பனும் அம்மையும்

அருவரையும் யேகமாய்

இப்போதே கண்ணால் காண

ஈஸ்வர செயலிதோ.

(யெ)

ச ர ண ம் .

யென்னப்பிழை செய்திருந்தாலும்

யேழைமேல் கிருபை கூர்ந்து

அன்னலாய் வந்த அருவருமேழுகுந்து

நன்னயமாய் நாயகன் நான்கோரியதைத்தர

(யெ)

வசனம்.

தேவ தேவிகளை அநேக விதமாக தோத்திரம் செய்து முன் ஜென்மத்திற்
செய்த ஸலமோ உங்கள் சேவைக் கிடைக்க எத்தனைகோடி தபசிருந்தாலல்
லவா இம்மாதிரியாக உங்களை கண்ணார் காணக்கூடும் யென புகழ்ந்து அம்மணி
களே சதிபதிகளாகிய எங்கள் மேல் என்ன பிழை இருந்தபோதிலும் தாங்கள்
கருணா நிதிகளானதால் யாட்டுகொள்ள வேண்டுமென பிரத்தித்து மூன்று குழந்
தைகளாய் இருந்த மும்மூர்த்திகளையும் பழையபடி தமது ரூபத்தை தரித்து நிஜ
தரிசினம் காட்டி எங்கள் மனக்குறையை தீர்த்தருள வேண்டுமென இருகரங்களை
யும்சிரமேர் குவித்து ஆனந்தமாய் தோத்திரம் செய்து நின்றாள். அப்போது மும்
மூர்த்திகளில் பிரம்மதேவர் தமது சின்னங்கலோடு சாஸ்பதியுடன் அன்னவாகன
ரூடரூய் பிரகாசித்தார். சிவ பெருமான் மான் மழுவேந்தி அவு ஆபாணம் பூண்டி
ரிஷபவாகன ரூடரூய் பார்வதியை இடதுபாகத்தில் அமர்த்தி சேவைக் காட்டி
நின்றார்.

விஷ்ணுதேவர் சங்குசக்காபாணியாய் பஞ்ச ஆயுதங்களோடு வட்சஸ்தலத்தில் மஹா லட்சுமிபை அமர்த்தி கருடவாகன ரூடரூயும் மூன்று மூர்த்திகளும் அரும் தபசியாகிய அத்திரி மஹரிஷிக்கும் மகிமைப் பொருந்திய அனுரூயாவான அருவைக்கும் சேவை சாதித்தார்கள். அச்சமயம் இரு சதிபதிகள் கரத்தை நிரமேர் கூப்பி அனேக விதங்களாய் தோத்திரம் செய்து ஆனந்தவாரில் ஆழ்ந்தி கூறுவார். அந்த சமயம் அருவரையும் கண்டு ஆனந்தித்ததை போல் மறுபடியும் காண்பதென்றோ வென உருகி நின்றார்கள். இவர்கள் பக்திக்கிறங்கி அறுவரும் கூறுவார்கள்.

சதிபதிகளே யாம் தபத்துக் கிரங்கி கூறியவாறு உங்கள் கர்ப்பத்தில் நங்கள் மூவரும் உத்தம தத்தாத்திரேயராக உதிப்போமெனக் கூறி ஓர் முகூர்த்தத்தில் அநுரூயா கர்ப்பத்தில் மூன்று முகமும் ஆறு கால்களுமாய் திவ்விய வடிவம் பூண்டு தத்தாத்திரேயரென திருநாமப்பூண்டு பிரகாசித்தார் அந்த அருமையானப் பாலகனைக்கண்டு சதிபதிகள் பிரம்மானந்தம் கொண்டு ஆனந்தவாரில் மூழ்கி நிற்கையில் கைலங்கிரியில் வாழும் சிவகணங்களும் அருபத்த மூன்று நாயனர்களும் இன்னம் அனேகம் கோடி அடியார்களும் பரமபதத்தில் வாழும் நித்தியரூரிகளும் பனிரெண்டு ஆழ்வாராதிகளும் கிண்கர கிம்புருடர் கருடகாதாரர்கள் எராதர் சகலகோடி தேவர்களும் பக்தர்களும் வைகுண்டவாசிகளும் பிரம்மலோகத்தாரும் சகலமானவரும் அநுரூயா சதிபதிகள்வாழும் ஆஸ்ரமத்துக்கு யெழுந்தருளி மும்மூர்த்திகளை வணங்கி இருவரும் தத்தாத்திரேயருக்கு ஆசீர்வதித்து நிற்கையில் பிரம்மலோக வாசிகளும் கைலாசவாசிகளும் வைகுண்டவாசிகளும் இம்மூன்று லோகவாசிகளும் இங்கனவேகாண என்னதவம் செய்தோமென ஆனந்தபாஷ்பபம் கண்களிறீர்சொரிய சரீரம்பூரித்து நின்ற மூவரையும் பார்த்து வைகுண்டவாசியாகிய விஷ்ணுதேவர் கூறுவார் அனைவரும் கவனிக்கவேண்டிய முக்கியமொன்றுளது அதாவது இங்கு அதிகபத்தியோடு தன்னைதான் மறந்துநிற்கும் அநுரூயா கணவனைத்தெய்வமாக நினைந்து இடைவிடாமல் பூசித்தமையால் அந்த மகிமையானது நம்மையும் நமது லோகத்தாரையும் வரச்செய்ததும் தவிர சகல லோகங்களிலும் பதிவிரதா மகிமை பிரகாசமாகி சந்திரர் சூரியர் உள்ளவரும் அபிவிருத்தியாகி ஸ்திரீகளுக்கு இருக்கவேண்டியதென திருவாய்மலர்ந்தருளி அவரவர் செல்லவே சதிபதிகளிருவரும் தத்தாத்திரேயரும் இனம் பிரிந்த மரணப் போல் தனித்து நின்று தத்தாத்திரேயர் தன்னைத் தானாய் அறியும் அத்தவதமென்னும் ஆத்தம விசாரம் செய்து ஆந்தக் கடலில் ஆழ்ந்தி உலகத்தை அனேக விதமாய் சீர்திருத்தஞ் செய்து வாழ்ந்து வந்தார்கள். இச் சரித்திரத்தை வாசிப்பவர்களும் கேட்பவர்களும் முயர்ச்சித்தவர்களும் மேலான பதவியை அடைவார்களாக.

சுபம். சுபம்.

வாழி திருநாமம்.

கங்கையை சிரம் தரித்த அங்கரணும் வாழியே
 மங்கைப் பார்வதிதேவி மஹா சத்தி வாழியே
 செங்கையிற் சக்கிர மேந்தி ஜெயம் கொண்டோன் வாழியே
 மங்கள வல்லியான மஹாலக்ஷ்மி வாழியே
 எங்குமே சிருஷ்டியில்சிறந்த ஏகபிரம்மன் வாழியே
 தங்கும் கலைவாணி தாழ்வில்லாமல் வாழியே
 மங்களமாகவே அத்திரி மாமுனிவர் வாழியே
 அங்கம்பழுதில்லா அனுசூயாதேவி வாழியே
 தங்கம்போல் ஜொலிக்கும் தத்தாத்நிரேயர் வாழியே
 பொங்கிய பூசாரும் புவனமதில் வாழியே
 பங்கம்வாராமல் கார்க்கும் பதிவிரைதகள் வாழியே
 சங்கையல்லாமல் படித்துக்கேட்கும் சகல ஜனமும் வாழியே
 வீரராகவ பிப்பிரக்கியான சபையாரும் வாழியே
 தீரமான வல்வினைப்போக்கிய தினம் மசிழ்வோர் வாழியே
 அஷ்டாக்ஷர பொருளாய் வினங்கும் ஆதிமூலனும் வாழியே
 என் இஷ்டத்தெய்வமே இனிமேலும் மேலும் வாழியே
 சுஜனருடன் கலந்து சுகமடைவோர் வாழியே
 வீஜய ராகவதாசன் விமலனருளால் வாழியே

